

“ஏன் அண்ணி!”

“ஓட்டலில் எவ்வளவு ஆட்கள் இருப்பார்கள். ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அவனுடைய அறையில் எப்படி நுழைவாய்? யாரும் பார்த்து விட மாட்டார்களா?” என்று சுருணா கேட்டாள்.

“நிறைய ஆட்கள் இருந்தால் நமக்குத் தான் வசதி. கூட்டத் தோடு கூட்டமாய்க் கலந்து, எங்கே வேண்டுமானாலும் போய் வந்து விடலாம். தனிப்பட்ட நம்மை யாரும் கவனிக்க மாட்டார்கள். எத்தனை சினிமாக்களில் பார்க்கிறோம் - பெரிய ஓட்டல்களில் கும்பலில் ஒருவராய்ப் போய் சுலபமாகக் கொலை செய்து விட்டு வருவதாக, நம்மால் கேவலம் ஒரு கடிதத்தை எடுத்து வரமுடியுமா? எதற்கு எடுத்தாலும் பயப்படாதீர்கள் அண்ணி” என்றாள் கீதா துடிப்புடன்.

“பார்க்கப் போனால், கொலை பண்ணுவது இதை விட எளிது என்று நினைக்கிறேன். அவனுக்குத் தெரியாமல் எடுப்பதை விட அவனையே குளோஸ் பண்ணி விடுவது எளிது தானே” என்றாள் சுருணா தீவிர யோசனையோடு.

“அண்ணி அண்ணி” என்று கீதா சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அண்ணி இன்னமும் பச்சைக் குழந்தைதான், உலகமே தெரியவில்லை” என்று நினைத்தாள். தாங்கித் தாங்கிப் பேண வேண்டிய நேரத்தில் இப்படித் தவிக்கிறாளே என்று பரிதாபமாகவும் இருந்தது.

ஜெயபாலுக்கு அவசரம் தாளவில்லை போலும், மணி மூன்று அடிக்கும் முன்பே வந்துவிட்டான். அவன் வரும் அரவம் கேட்டவுடனேயே கீதா தன் அறைக்குள் டுறைந்தாள். சுருணா தன் நடுக்கத்தை பிரியாசைப்பட்டு மறைத்தாள். “ஆண்டவனே காப்பாற்று” என்று தனக்குள் முணிகினாள்.

அதற்குள் சுருணா சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“சற்றுப் பொறு. உனக்கு முடிவு சொல்லுமுன் எனக்கு ஒரு விஷயம் தெரிந்தாக வேண்டும்” என்றாள் முடிந்த அளவு உறுதியான குரலில்.

“என்ன? என்ன தெரியவேண்டும்?”

“உன்னிடம் அந்த கடிதம் மெய்யாகவே இருக்கிறதா? அல்லது சுமாவேனும் காற்றில் கயிறு திரித்து என்னை ஏய்க்கிறாயா?” என்று கேட்டாள்.

“இதில் என்ன சந்தேகம்? கடிதம் என்னிடத்தில்தான் இருக்கிறது” என்று ஆச்சரியத்துடன் ஜெயபால் பதில் சொன்னான்.

அவனுக்கு சுருணா பேசிய பாணி வியப்பாக இருந்தது. எப்போதும் அவனைக் கண்டாலே அச்சத்தால் முகம் வெளுத்துப் போவாள். இன்று அதட்டலாக அல்லவா பேசுகிறாள். ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது என்று ஜெயபால் நினைத்தான். உஷாரானான்.

“நான் அதைப் பார்த்தால் தான் நம்புவேன். என்னிடம் காட்டுங்கள் என்றாள்” சுருணா.

ஜெயபால் அலட்சியமாகச் சிரித்தான், “என்னை என்ன மடையன் என்று எண்ணிக் கொண்டாயா? அவ்வளவு மதிப்புக்குரியக் கடிதத்தைச் சட்டப்பையில் வைத்துக் கொண்டு திரிந்து கோட்டை விடுவேனா? பழம்போல் எடுத்து உன்னிடம் பார்த்துக் கொள்” என்று தருவேன். வாயில் போட்டு சினிமாவில் விழுங்குபது போல் விழுங்கி விடலாம் என்று நினைத்தாயாகும், முட்டாள்” என்றான் ஏளனமாக.

“முட்டாளாமே” வந்த ஆத்திரத்தை சுருணா சிரமப்பட்டு அடக்கினாள்.

“அப்படியானால் உன்னை எப்படி நம்புவது? கடிதத்தை என் கண்ணால் பாராமல் நான் உன்னை நம்பமாட்டேன். உனக்கு எதுவும் செய்யமாட்டேன்” என்றாள் பிடிவாதமாக.

“நான் அதை இங்கே எடுத்து வரமாட்டேன்” என்றான் ஜெயபால் சந்தேகத்துடன்.

“அப்படியானால் நான் உன் இருப்பிடத்திற்கு வருகிறேன், காட்டு” என்றாள் சுருணா.

சுகுணா மெய்யாகவே சந்தேகப்படுகிறாள் என்று ஜெயபால் நம்பிவிட்டான். "சரி வா, இப்போதே காட்டுகிறேன்" என்றான். அவனுடைய அவசரம் அவனுக்கு.

சுகுணா சரியென்றாள். நேராக கீதாவிடம் வந்தாள். "கீதா" என்று அவளை அணைத்துக் கொண்டாள். கீதா உற்சாகமாகப் புன்னகை செய்தாள். ஒருவாறு சுகுணாவுக்கும் தைரியம் வந்தது. ஜெயபாலுடன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்.

கீதாவும் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு அவர்களை பின் தொடர்ந்தாள். ஜெயபால் டாக்சி ஒன்றை நிறுத்துவது தெரிந்தது. அவளும் அருகில் வந்த டாக்சியை நிறுத்தி ஏறிக் கொண்டாள். முன்னே செல்லும் டாக்சியை பின் தொடருமாறு டிரைவரிடம் கூறினாள்.

ஜெயபாலின் டாக்சி நகரத்தின் சந்தடி மிகுந்த இடங்களைக் கடந்து சென்றது. நகரத்தின் வெளியே சற்றுத் தூரத்தில் நெருக்கம் மிகவும் குறைந்த பகுதியில் உள்ள ஒரு பெரிய கட்டிடத்தின் முன்னே நின்றது.

கீதா சற்று தொலைவிலேயே டாக்சியை நிறுத்தி இறங்கினாள், பணத்தைக் கொடுத்தாள்.

அப்பொழுது அந்த டாக்சி டிரைவர் தன்னை ஒரு தினுசாக பார்த்ததைக் கண்டாள்.

23

பேய்ச் சிரிப்பு!

அந்த டாக்சி டிரைவரின் பார்வையை கீதா ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை.

"என்னைப் பார்த்தால் மர்மக்கதை நாயகிபோல் அவனுக்கும் தோன்றுகிறது போலும்" என்று எண்ணிக் கொண்டாள். மடமடவென்று முன்னே நடந்தாள்.

ஜெயபால் சுகுணாவை அழைத்துச் சென்ற கட்டிடத்தை நன்கு பார்த்தாள். "மகேந்திரா லாட்ஜ்" என்ற எழுத்துக்கள் பாதி வர்ணம் உதிர்ந்து நின்றன. கட்டிடத்தின் தோற்றமே அவளுக்கு நன்றாக படவில்லை. பெரிய ஆனால் பழைய கட்டிடம். அதனுள் ஏதோ தீமை இருப்பது போல் தோன்றியது. ஜெயபால் இருக்கிறான் அல்லவா? அதனால் எனக்கு அப்படி தோன்றுகிறது! என்று நினைத்து சிரித்துக் கொண்டாள். ஜெயபாலையும் சுகுணாவையும் வேகமாகப் பின்பற்றினாள்.

அது ஒரு மாடி வீடு. ஒரு மாதிரி நான்கு பிரிவுகளாகத் தோன்றியது. வெளியே இருந்து உள்ளே சென்ற பாதை ஒரு பெரிய கூடத்தை அடைந்தது. அதில் இருந்து உள்ளே பாதை தொடர்ந்து, கூட்டத்தின் உட்புற வாயிலின் பின்னேயும் ஒரு பெரிய கூடம் தெரிந்தது. முதல் கூடத்தின் இருபுறமும் மாடிப் படிகள். மேலே அறைகள். இரண்டு இரண்டு அறைகளாக நாற்புறமும் இருந்தன. கிட்டத்தட்ட எல்லாமே பூட்டிக் கிடந்தன, ஏனோ?

அவ்வளவு பெரிய இடத்தில் ஒன்றிரண்டு ஆட்களே நடமாடியது கீதாவுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

ஜெயபாலும், சுகுணாவும் முதல் கூடத்துக்குள் சென்றனர். கீதாவும் எச்சரிக்கையுடன் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

பெரிய ஓட்டலில் கும்பலோடு சேர்ந்து சென்று விடலாம் என்று நினைத்தாள்; இங்கே ஆள் நடமாட்டமே அதிகம் தெரியவில்லையே. யாரும் தன்னைக் கவனிக்கிறார்களோ என்ற அச்சம் தோன்றியது? கடைக் கண்ணால் சுற்றிலும் பார்த்தாள். நல்ல வேளையாக வேலைக்காரர்கள் போல் தோன்றிய ஒன்றிரண்டு பேரும் தத்தம் வேலையில் கவனமாக இருந்தார்கள். மற்ற படி அவ்வளவு ஒரு பொருட்டாக மதித்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஜெயபாலும், சுருணாவும் மாடியில் வலப்புறம் உள்ள அறையிலிருந்து புதுவதைக் கண்டாள். மின்னலைப் போல் தானும் பாய்ந்து ஏறினாள்.

ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத இந்த நிலை அவளுக்கு வசதியாக இருந்த போதிலும் வியப்பாகவும் இருந்தது. மதிய உணவு முடிந்து விட்ட நேரம் அது. மாலைச் சிற்றுண்டிக்கு நேரம் ஆகவில்லை. அதனால் மந்தமாக இருக்கிறதோ?"

ஜெயபாலின் அறையின் ஓரமாக நின்று எச்சரிக்கையுடன் எட்டிப் பார்த்தாள். ஜெயபால் முதுகைக் காட்டிய படி ஓர் அலமாரியை திறந்து கொண்டு இருந்தான். சுருணா தவிப்புடன் வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

கீதாவை கண்டதும் "உள்ளே வா" என்பது போல் ஜாடை காட்டினாள்.

சுருணாவின் அச்சவை உணர்ந்த ஜெயபால் சட்டென திரும்பிப் பார்த்தான், "என்ன" என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டான்.

அதற்குள் கீதா சரேவ் என்று பக்கத்து வராண்டா பக்கமாக ஒதுங்கினாள்.

சுருணா அச்சத்துடன் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றாள். அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும் ஜெயபாலுக்கு பயம் அதிகமாகிவிட்டது. கதவு அருகே வந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். நல்ல வேளையாக வெளியே வந்து பார்க்கவில்லை. வந்து பார்த்து இருந்தால் வலப்பக்கச் சுவரை அடுத்து உள்ள வராண்டாவில் சன்னலில் கீழே கீதா பதுங்கி இருந்ததை அறிந்து இருப்பான்.

ஒருவரையும் காணாமல் ஜெயபால் மீண்டும் உள்ளே வந்தான். சுருணா படபடக்கும் நெஞ்சை அழுத்தியபடி நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

"என்ன விஷயம்?" அவளை அதட்டினான்.

"இல்லை... வந்து... வந்து... உண்மையிலேயே அந்தக் கடிதம் உன்னிடம் இருக்கும்போல் தோன்றுகிறதே... என்று நினைத்தேன்... வந்து அதுதான்... ஒரு மாதிரி..." என்று வாய்க்கு வந்ததை உளறிக் கொட்டினாள் சுருணா.

ஜெயபாலுக்கு சமாதானம் ஆகிவிட்டது. சுருணாவைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்து விட்டு, அலமாரியில் இருந்த ஒரு சின்னப்பையை எடுத்தான். 'ஜிப்' வைத்த பை.

அதன் உள் அறையில் இருந்து சுருணாவின் கடிதத்தை எடுத்தான். அவளிடம் கொடுக்காமல் தன் கையிலேயே வைத்துக் காட்டினான்.

"பார்த்தாயா" என்று மீண்டும் பையில் வைத்து பையை அலமாரியின் உள்ளே வைத்துப் பூட்டினான்.

அவன் பூட்டும் போது சுருணா சன்னல் பக்கம் பார்த்தாள். கீதா பார்த்துக் கொண்டதாகத் தலையை ஆட்டினாள். சுருணாவை யிரும்புமாறு ஜாடை காட்டினாள்.

சுருணாவுக்கு கீதா இன்னும் உள்ளே வரவில்லையே என்று இருந்தது. ஆனால் இப்போதைக்கு வந்தாலும் ஜெயபால் கண்டு கொள்வான் என்ன செய்வது என்று திணறினாள். ஒரு யோசனை பிறந்தது. ஜெயபாலை அழைத்தாள்.

"வந்து... எனக்கு வாந்தி வரும்போல் இருக்கிறது" என்றாள் முகத்தை சகிக்க முடியாமல் வைத்துக் கொண்டு.

"இது வேறு தொல்லையா? அறைக்குள் வாந்தி பண்ணித் தள்ளலைக்காதே. வெளியே வா" என்று ஜெயபால் அவளை அவசரமாக வெளியே அழைத்து வந்தான்.

"அதோ இருக்கிறது வாஷ்பேசின். சீக்கிரம் வந்து தொலை" என்று கொடியில் இருந்த வாஷ்பேசினுக்கு அவளை அழைத்துப் போனாள்.

அவர்கள் திரும்பி வருவதற்குள் கீதா அறையினுள் சென்று கொடியில் கீழ் பதுங்கிக் கொண்டாள்.

வாஷ் பேசினில் வாந்தி எடுப்பதுபோல் பாவலா காட்டி விட்டு சுருணா திரும்பி வந்தாள்.

“கடித்தைப் பார்த்து விட்டாய் அல்லவா? இனி காரியத்தை முடிக்க வேண்டிதுதானே” என்று அவசரப்படுத்தினான் ஜெயபால்.

“உம்... ஆமாம்” என்றாள் சுருணா. பிறகு தங்கள் திட்டத்தின் அடுத்த பகுதியைத் தொடங்கினாள்.

“வந்து... எனக்குக் கொஞ்சம் காபி வேண்டுமே. வாந்தி செய்தது ஒரு மாதிரி மயக்கமாக இருக்கிறது” என்று லேசாகத் தள்ளாடினாள்.

ஜெயபாலுக்கு எரிச்சல் தாங்க முடியவில்லை. “காபி வேறா என்றான்?” ஆத்திரத்துடன், பிறகு “சரி வாங்கித் தருகிறேன். நீ வழியில் மயங்கி விழுந்து தொலைத்தால் என்ன செய்வது? ஆனால் உன்னை அறையில் தனியே விட்டுபோவேன் என்று மட்டும் நினைக்காதே. என்னோடு கூடவே வந்து தொலை. பொறு அறையை பூட்டி விட்டு வந்து விடுகிறேன்” என்றான். பூட்டை எடுத்து வரத் திரும்பினான்.

“ஆ... அய்யோ” என்றாள் சுருணா. அறையின் உள்ளே செல்லக் காலடி எடுத்து வைத்த ஜெயபால் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

காற்றில் அலையும் கொடிபோல் சுருணா தள்ளாடினாள். “பிறகு பூட்டிக் கொள்ள கூடாதா? எனக்கு ஒரு மாதிரிப் பண்ணுகிறதே” என்றாள் மிகவும் பலவீனமான குரலில். அவளைப் பார்த்தால் சில வினாடிகளில் மயங்கி விழுந்துவிடுவாள் போல் இருக்கிறது.

“சரி சரி வா” என்று ஜெயபால் எரிச்சலோடு அவளை தாங்கலாக அழைத்துப் போனான். அவனுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு போக சுருணாவுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. கையை உதறினால் அவனுக்கு சந்தேகமாகி விடும். மாடிப்படி வரும்வரை

பொறுத்துக் கொண்டு வந்தாள். பிறகு கைப்பிடிச் சுவரில் சாய்ந்து மெல்ல இறங்கலானாள்.

மாடிப்படி இறங்கியதும் கூடத்துக்கு அடுத்த அறை சாப்பாட்டு அறையாக இருந்தது. அங்கு ஒரு மேசையின் முன் அவளை உட்கார வைத்தாள்.

“நாலு” மணிக்கு முன் பரிமாறுகிறவன் வரமாட்டான்” இங்கேயே இரு. நான் உள்ளே சமையலறையில் போய்ச் சொல்லி விட்டு வருகிறேன்” என்றான் ஜெயபால்.

வெறும் காப்பி குடித்துவிட்டுச் செல்லும்முன் கீதாவால் காரியத்தை முடிக்க முயலுமா? இப்படியாவது இங்கே சற்று அதிக நேரம் தங்கி ஆக வேண்டும். ஜெயபாலை இங்கேயே தாமதிக்க வைக்க வேண்டும். புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொள்வதாக நினைத்து சுருணா, இன்னொரு குட்டித் திட்டம் போட்டாள்.

ஜெயபால், காபியோடு ஒரு இனிப்புக்காரமும் கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள். “எனக்கு மிகவும் பசிக்கிறது. மதியம் கூடச் சரியாகச் சாப்பிடவில்லை” என்று சொன்னாள்.

“ஓகோ சரிதான் சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு ஜெயபால் உள்ளே போனான். ஓணான் போலத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டே சென்றான். அவன் திரும்பி வரச் சற்று நேரம் ஆயிற்று.

ஜெயபால் வருவித்த உணவு வகைகளை மிகமிக மெதுவாகக் குருணா உண்டாள். கீதா பூட்டைத் திறந்து கடிதத்தை எடுத்தால் செல்ல அவகாசம் தருகிறாளாம்!

குறட்டிக் கொண்ட வந்தபோதும் பிடிவாதமாக அந்த இனிப்பையும் உண்டாள்.

ஜெயபால் அவளை அவசரப்படுத்தினான். “வா உன்னை மாடிப் படி விட்டு விட்டு வருகிறேன்” என்றான். அப்போது சுருணா அவசரமில்லை. கிளம்பினால் மாடி அறையைப் பூட்டப் போய் விடுவாள்.

ஜெயபால் மீண்டும் பேசினான். “மாடியில் உன் கைப்பை எதையும் விட்டு விடவில்லையே, இப்படியே வெளியே போய்விடலாம் இங்கே திருட்டு என்பதே கிடையாது. அதனால் மாடிக்குப் போய் அறையை பூட்ட வேண்டியது கூட இல்லை” என்று தன் போக்கில் சொன்னான்.

சுருணா உடனே எழுந்துவிட்டாள். எப்படியும் ஜெயபால் தன்னை வீட்டில் விட்டுவிட்டுத் திரும்பி வருமுன் கீதா காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு, கிளம்பிவிடுவாளே, இப்போது கூட அவள் கிளம்பி இருக்கலாம்.

இருவருமாக வெளியே வந்தனர். கீதா எங்கேனும் கண்ணில் பட்டுவிடுவாளோ என்று சுருணா ஓரப்பார்வையாய்ச் சுற்றிலும் பார்த்தாள். நல்ல வேளையாக அவள் இல்லை.

சுருணாவின் பார்வையை ஜெயபால் கவனித்தான். “என்ன சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கிறாயே; யாரையேனும் எதிர்பார்க்கிறாயா?” என்றான் ஏளனமாக.

“இல்லையே... இல்லையே” என்று சுருணா அவசரமாக மறுத்தாள்.

அருகிலேயே டாக்சி நின்றது. ஜெயபால் டாக்சியை அழைத்தான்.

“இங்கே டாக்சி கூட கிடைக்கிறதே” என்றாள் சுருணா.

“விடுதி சொந்தக்காரர் சொந்தமாக டாக்சிகள் வைத்து ஓட்டுகிறார். இரண்டொன்று இங்கே எப்போதும் இருக்கும் ஏறிக் கொள்” என்றான் ஜெயபால்.

சுருணா ஏறி அமர்ந்ததும் ஜெயபால் கார்க்கதவை அறைந்து சாத்தினான்.

டாக்சி டிரைவரிடம் சுருணாவின் முகவரியைச் சொல்லி இரண்டு பத்து ரூபாய் நோட்டுகளையும் கொடுத்தான்.

சுருணா திகைப்புடன் ஜெயபாலைப் பார்த்தாள். “நீ... நீ...?”

“நான் வரவில்லை எனக்கு வேறுவேலை இருக்கிறது” என்று சுருணாவைப் பார்த்து ஜெயபால் வஞ்சகமாகச் சிரித்தான்.

சுருணா அச்சத்துடன் விழித்தாள்.

திடீர் என்று ஜெயபால் சொன்னான். “நீ இனிப்பு சாப்பிடுவது இல்லையே சுருணா. இன்று என்ன திடீர் என்று இனிப்பு சாப்பிட்டாய்? ஒரு வேளை வீட்டில் கல்யாணம் வரப்போகிறது என்று சுபமாக இனிப்பு உண்டாயோ?...? இருக்கும்... ” “ஓ” வென்று சிரித்தான்.

பேய்ச்சிரிப்பு! சுருணாவின் உடல் நடுங்கியது.

24.

கண்ணியில் சிக்கிய கன்னி

சுருணாவின் நடுக்கத்தை ஜெயபால் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. தன் போக்கில் சிரித்து முடித்தான். மீண்டும் சுருணாவிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

“வீட்டுச் சாவி வைத்து இருக்கிறாயா?”

சுருணா அதிர்ந்து போனாள். “வீட்டில் கீதா இ... இருக்கிறாள்” என்று திக்கினாள்.

“இருக்கிறாளோ என்னவோ? இந்தக் காலத்துப் பெண் ஆயிரத்தோ கண்டிப்பவர் தலை மறைந்ததும் எங்கேனும் குடும்பம்

வீடு பூட்டி இருப்பதைக் கண்டாள்.

அப்படியானால்...

அப்படியானால்...

கீதா வந்து சேரவில்லை!

அவள் இன்னமும் ஜெயபாலின் அறையில் தான் இருக்க ன்ளும்;

சுகுணாவை டாக்சியில் ஏற்றிவிட்ட ஜெயபால், நேரே தன் றக்குத்தான் போயிருப்பான். அங்கே கீதாவை பார்த்து இருப் . அவளை அவன்...

சுகுணாவால் மேலே சிந்திக்க முடியவில்லை. உலகமே தட் ாலை சுற்றுவது போல் இருந்தது. கீதா, கீதா நீ எனக்கு உதவப் ய் நீ... நீ...

கண்கள் இருட்ட சுகுணா வாயிற்கதவின் மேலேயே மயங்கி ற்ந்தாள். ஜெயபாலுடைய அறையில் இருந்த அலமாரியின் டு மிகவும் சாதாரண ரகம். கீதா அந்த வகை சாவிகளை எடுத்து வொன்றாகப் பொருந்திப் பார்த்தாள். விரைவிலேயே ஒன்று ருந்திப் பூட்டு திறந்தது. அலமாரியைத் திறந்து "ஜிப்" பையை த்தாள். அதில் இருந்த சுகுணாவின் கடிதத்தை எடுத்து தன் பையில் வைத்தாள்.

அலமாரியை மூடி வைத்து விட்டு, வாயில் கதவை நோக்கி ற்ந்தாள். கதவைத் திறக்க முயன்றபோது அவளுக்கு லேசான ிர்ச்சி ஏற்பட்டது. கதவைத் திறக்க கதவு வெளியே பூட்டி ற்ந்தது. ஜெயபால் தாளிடு முன்பே சுகுணா அழைத்துப் ானாளே?

ஆனாலும் கீதா பதறிவிடவில்லை. "ஜெயபால் குரங்கு ென், பாதி வழியில் அண்ணியை விட்டு விட்டு வந்து பூட்டியி னான். ஏற்கனவே சாத்தி இருந்த கதவு வெளியே தாள் போட் ித கீதா கவனிக்கவில்லை. அவன் பாட்டில் பூட்டிக் கொண்டு ாயிருக்கிறான். அதற்கென்ன? இப்போது அண்ணியும் அவ ாட மீண்டும் உள்ளே வருவாள். கதவைத் திறப்பாள்... எப்படி

யாவது ஜெயபால் அறியாமல் வெளியேறிவிட வேண்டும்" என்று எண்ணி உள்ளேயே இருந்தாள்.

கீதா வெகுநேரம் பொறுமையாகக் காத்து இருந்தாள். அரை மணி நேரம் ஆகிவிட்ட போதும் அமைதியாகவே இருந்தாள். நன்கு தேடி எடுக்க சுகுணா தனக்கு அவகாசம் கொடுக்கிறாள் என்று எண்ணினாள். சிரிப்பு வந்தது.

சுகுணாவைக் காரில் ஏற்றி அனுப்பிய பின் ஜெயபால் நேராக விடுதி நிர்வாகியிடம் சென்றான். அவரிடம் சற்று பேசினான். அவர் மறுத்து வாதாடினார். உடனே ஒரு கற்றை பணத்தை அவரி டம் கொடுத்தான். அதை வாங்கி கொண்டு அவர் தலையை ஆட்டி னார். "வம்பு ஒன்றும் வராதா?" என்றும் கேட்டார். ஜெயபால் தலையை ஆட்டினான். "சொன்னபடி செய்யும்" என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே சென்றான். மடமடவென்று மாடியேறினான். தனது அறைக் கதவின் பூட்டைப் பெருமையுடன் பார்த்தான்.

"எவ்வளவு திமிர் இருந்தால் இந்த இருபெண்களும் . அவனை முட்டாளாக்க நினைப்பார்கள்! கடிதத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சுகுணா வருவதாம். பின்னாலே கீதா வருவ தாம். முன்னவள் மயங்கி விடுவதுபோல் நடப்பதாம். காபி குடிப் பதாம். இவள் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு நழுவுவதாம். இந்த ஜெயபாலை ஏமாளி என்று நினைத்துக் கொண்டார்களா?" என்று கூருவினான்.

சுகுணா இனிப்பு வேண்டும் என்று கேட்டதுமே ஜெயபால் ிழிந்துக் கொண்டான். இனிப்பு என்றாலே வாந்தி என்று இருந்த வள். இனிப்பு கேட்பது என்றால்... அது காலத்தைக் கடத்தும் முயற்சி தானே. உள்ளே சப்ளையரிடம் சொல்லப்போகும் சாக் ில், பின்புறப் படிக்கட்டு வழியாக மாடிக்கு வந்து பார்த்தான். கீதா பூட்டைத் திறப்பதில் மும்முரமாக இருந்தாள். அப்படியே பிடித்து ில் வாமா என்று தோன்றியது. பிறகு அதைவிட மேலாக இன் ினாவறு நினைத்தான். மெல்ல ஓசையின்றிக் கதவைப் பூட்டி னான் வந்த சுவடே தெரியாமல் சுகுணாவிடம் மீண்டும் சென் னான். அவளை அனுப்பிவிட்டு கீதாவிடம் கணக்குத் தீர்க்க ினைத்தான். சுகுணாவையும் ஜெயபால் சும்மாவிடுவது இல்லை;

தன்னை ஏமாற்ற நினைத்ததற்காகத் தனக்கும் கீதாவுக்கும் திரும்பும் ஆன பிறகு, அவனைக் கண்ணில் விரலை விட்டு ஆட்ட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்.

சுருணாவை அனுப்பி ஆயிற்று. அந்த டிரைவர் லாட்ஜில் சம்பளத்தில் இருப்பவன், அங்கு தங்குகிறவர்களுடைய சொல்லைத் தட்டமாட்டான். இடை வழியில் அவளை இறங்க விடவும் மாட்டான்; திரும்பவும் மாட்டான். விடுதி நிர்வாகியையும் சரி கட்டி ஆயிற்று. இனி ஜெயபாலைத் தடுப்பவரில்லை.

தனக்குத்தானே தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு ஜெயபால் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தான்.

கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டதுமே கீதா சட்டெனக் கட்டிலின் அடியில் பதுங்கினாள்.

வாயிலையே கவனித்தாள் ஜெயபாலின் கால்கள் மட்டும் தெரிந்தன. கூடவே சுருணாவும் வராததைக் கண்டு கீதா திடுக்கிட்டாள்.

“ஏன்” என்று எண்ணிப் பார்க்கும் முன்னரே ஜெயபால் கதவை உட்புறமாகத் தாளிட்டான். மேலே, கீழே, நடுவில் என்று இருந்த மூன்று தாழ்களையும் நன்றாக மாட்டினான்.

கீதாவின் இதயம் “டிக்... டிக்...” என்று கடிகாரம் போல அடித்துக் கொண்டது!

25

நாய்வால் நிமிருமா?

கண்ணியில் சிக்கிக்கொண்ட காட்டு மான் போல் ஆனால் கீதா?

ஜெயபால் வேட்டை நாய் போல நின்றுகொண்டு இருந்தான்.

குழி முயல் போல கீதா கட்டிலுக்கு அடியில் பதுங்கியிருந்தாள்!

அவன்! தன்னைப் பார்த்து விடுவானோ என்று அஞ்சிக் கொண்டு இருந்தாள். கதவைப் பூட்டி விட்டு வந்து ஜெயபால் ஒரு கண நேரம்தான் நின்றான்.

அந்த ஒரு கண நேரமும் ஒரு யுகமாக கீதாவுக்குத் தோன்றியது.

அவன் கண்ணில் பட்டு விடக்கூடாதே என்று நன்றாகப் பதுங்கிக் கொண்டாள்.

ஆனால், ஜெயபால் அவளைத் தேடவில்லை.

அறைக்குள் இருந்தவளைக் காணாமே என்று ஆச்சரியப்படவும் இல்லை!

எங்காவது பதுங்கிக் கொண்டிருப்பாள் என்று தேடிப் பார்க்கவும் இல்லை!

கம்பீரமாக நின்றபடி, “எவ்வளவு நேரம் கட்டிலுக்கடியில் நின்று கஷ்டப்படுவாய், கீதாக்கண்ணு? வெளியில் வா” என்று அவளைப் பார்க்காதபடியே சொன்னான்.

கீதாவுக்கு பகீர் என்றது. காதிலே விழுந்ததும் விழாதவள் போல் இருந்தாள்.

ஜெயபால் கிண்டலாக, “சும்மா வெளியில் வா... சற்று நேரம் ஜாக்கிரதா இருக்கலாம்” என்றான்.

இனி மறைந்து கிடப்பதில் பயன் இல்லை என்பதை கீதா உணர்ந்தாள். மெதுவாக வெளியே வந்து நின்றாள். அவள் தலை, தொண்டிப் போய் விட்டது.

நாளை திட்டத்தில் எங்கோ தவறு நடந்துவிட்டது என்று நினைத்தாள்.

ஆனால் அண்ணி தன்னை காட்டிக் கொடுத்திருப்பாள் என்று அவளால் எண்ணிப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை.

அப்படியானால் எங்கே தவறு நடந்தது?

கீதா சிந்தித்துக் கொண்டு இருந்தபொழுது, "கீதா கண்ணு, உன்னை மேள தாளத்துடன் அழைத்து வர வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அதற்குள் நீயே வந்து விட்டாய் அவ்வளவு அவசரமோ!" என்று ஜெயபால், எச்சரிப்போடு உரக்கச் சிரித்தான்.

அந்த பேய்ச் சிரிப்பைக் கண்டு கீதா அஞ்சிவிடவில்லை. "இது ஒன்றும் ஆள் துணை இல்லாத ஆழ நடுக்காடு அல்லவே. ஒன்றிரண்டு பேர்களே என்றாலும் மனிதர்கள் உள்ள இடம் தானே; இவனால் என்ன செய்துவிட முடியும்?" என்ற தைரியம் அவளுக்கு. அந்த துணிச்சலில்தானே சிங்கத்தின் குகைக்குள் நுழைய வந்தாள்! தைரியமாக ஜெயபாலை எதிர்த்து நேராகப் பார்த்தாள்.

"கதவைத் திற" என்றாள் அதிகாரமாக.

"அதிகாரம் தூள் பறக்கிறதே" என்றான் ஜெயபால் திண்டலாக. "இது உன் அண்ணன் வீடு அல்ல. ராஜாத்தி. இது என் இடம் இங்கு நான் தான் ராஜா. நீ யார் தெரியுமா? என் ராணியாக்கும்" என்று கண்ணைச் சிமிட்டினான்.

"கீதாவுக்கு அருவெறுப்பாக இருந்தது. "சீ" என்று கதவை நோக்கி நடந்தாள்.

ஜெயபால் வழியை மறித்து நின்றான்.

"மரியாதையாக வழி விடு" என்று சீறினாள் கீதா.

"விடாவிட்டால்..." என்றான் ஜெயபால் கோணல் பார்வையுடன்.

"கத்துவேன்".

"ஓ தாராளமாக! ஆனால் பாவம், தொண்டைத் தண்ணீர் தான் வற்றிப் போகும். மற்றபடி பயன் இராது" என்றான் ஜெயபால் பவ்வியமாக.

தலையை அலட்சியமாக வெட்டிவிட்டு கீதா சன்னல் அருகே சென்றாள். ஒருவன் கையில் வாளியுடன் வராண்டாவைச் சுற்றிச் சென்று கொண்டு இருந்தது தெரிந்தது.

"இந்தாபா இங்கே வா" என்று அவனை அழைத்தாள்.

அவன் பேசாமல் திரும்பிப் பார்த்தான்.

பேசாமல் செல்லுமாறு ஜெயபால் சைகை செய்தான்.

முகம் மாறாமல் அவனும் செல்லலானான்.

கீதா திகைத்துப் போனாள்.

"இந்தாப்பா, இங்கே ஆபத்து..." என்று அவள் பதட்டத்துடன் கூறியது அவன் காதில் விழுந்ததாகவே அவன் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. போயே போய் விட்டான்.

அந்த ஓட்டல் ஒரு மாதிரியான இடம். இரவில் மட்டும் உயிர்பெற்று பகலில் உறங்கும் விடுதி. இரவில் சூதாட்டம் நடப்பது உண்டு. பெண்கள் 'சப்ளை' கூட உண்டு. சற்று ஒதுங்கிய இடத்தில் அந்தக் கட்டிடம் அமைந்து இருந்தது. எல்லா வகையிலும் வசதியாக இருந்தது.

அந்த மனிதன் சென்ற திசையைப் பார்த்த கீதா அந்த விடுதியின் தன்மையைப் புரிந்துகொண்டாள். வந்தபோது அந்த டாக்கி டிரைவர் பார்த்த பார்வையின் பொருள் அப்போதுதான் அவளுக்கு நன்கு விளங்கியது. காலம் கடந்த ஞானோதயம்.

கீதா யோசனையோடு திரும்பினாள். அறையைச் சுற்றிலும் அலாபுரையை பார்வை ஓடியது. ஒற்றை அறை கதவை ஓட்டிய ஹாஸ்டல் சுவர். அடுத்த அறையின் சுவர் போலும், சன்னலோ, வெளியே லேட்டரோ அதில் இல்லை. மற்ற இருபுற சுவர்களிலும் ஹாஸ்டல் சன்னல் இருந்தது. சன்னல் பக்கங்களில் வராண்டா, அறையின் இருந்து வெளியேறும் வழி கதவு மட்டும் தான். அதுவும் மூன்று நாட்களும் இடப்பட்டு இருந்தன. இந்த சிறைக்குள் அவள் மூன்று நாட்களும் போராட வேண்டும்.

“ககுணா என்ன ஆனாள்?” என்று நினைத்தாள். அவள் எப்படியும் தனக்கு உதவ முயற்சி செய்வாள் என்று கீதாவுக்கு ஒரு நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. ஆனால் அவள் என்ன நிலையில் இருக்கிறாளோ? ஒரு வேளை இந்தப் பானி அவளுக்கு ஏதேனும் மயக்க மருந்தைக் கொடுத்து அடைத்துப் போட்டு இருந்தால்? அதிலும் அவள் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகப் போகும் இந்த நிலையில்? அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே.

“முதலில் நான் தப்ப வேண்டுமே பிறகு அல்லவோ அண்ணிக்கு உதவ முடியும்” என்று நினைத்தாள். கூர்மையான கை நகங்களைக் குனிந்து பார்த்தாள். நிமிர்ந்து ஜெயபாலை நோக்கினாள்.

அவன் அவனுக்கே உரிய பார்வையுடன் நின்றான். துச்சாதனன் பார்வையாலேயே அவன் தன்னை துகில் உரித்தாற் போல மேனி குறுகினாள் கீதா.

“கடிதம்” எங்கே?” என்றான் ஜெயபால்.

கைப் பையை மார்போடு இறுக அணைத்துக் கொண்டாள் கீதா.

ஜெயபால் சிரித்தான். “கடிதத்தை நீ எடுத்துக் கொள்” என்றான்.

“ஆனால் அதற்குப் பதிலாக நீ எனக்கு...” ஒரே எட்டில் அவள் அருகே வந்து அவளை முரட்டுத்தனமாக தன் பக்கம் இழுத்தான்.

ஜெயபால் முரட்டுத் தனமாகவும் அசிங்கமாகவும் நடக்கக் கூடும் என்று கீதா எதிர்பார்த்தே இருந்தாள். முன்பு ஒரு நாள் அவளுடைய அண்ணன் வீட்டிலேயே அவன் தவறாக நடக்கவில்லையா? இதுவோ அவனுடைய இடம். தரையிலேயே ஆளாகக் கவ்வப் பார்க்கும் முதலை, தண்ணீரில் விடுமா?

அவன் தன்னைப் பிடித்ததும், கீதா கைப்பையை ஒய் அவன் முகத்தில் அடித்தாள்.

அடி சரியாக அவனுடைய வலது கண்ணில் பட்டது. “அம்மா” என்று அந்தக் கண்ணைக் கையால் பொத்திக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள்.

கீதா வேகமாகக் கதவை நோக்கி ஓடப் போனாள். ஆனால், ஜெயபால் கதவுக்கும் அவளுக்கும் இடையில் இருந்தான். இப்போது அவனைத் தாண்டி ஓடினாலும் மூன்று தாளையும் நீக்குவதற்குள் அவன் தடுத்து விடுவான். சற்று நயமாகப் பேசி பார்க்கலாமா என்று நினைத்தாள். ஒரு வேளை அவனுக்கும் ஞானோதயம், நல்ல குணம் உண்டாகலாம் அல்லவா?

“பார்த்தாயா? வலி என்றதும் “அம்மா” என்று தான் வாய் கூவுகிறது. அந்த அன்னையின் இனத்தை அவமானப் படுத்த எண்ணலாமா? தப்பு அல்லவா? கதவைத் திறந்து விடு” என்றாள் இதமான குரலில்.

ஆனால், கழுதையிடம் கற்பூர வாசனையைப் பற்றி சொல்லிப் பயன் இருக்குமா? ஜெயபால் ஆவேசத்துடன் நிமிர்ந்தான்.

“என்னையா அடித்தாய்? இரு உன்னைப் பார்த்துக் கொள் எருகிறேன்!” என்று புலிபோல் பாய்ந்தான்.

கீதா மீண்டும், கைப்பையை ஒங்கினாள். அவன் அவளுடைய அடியைக் கையிலேயே ஏற்றான். பையைப் பிடித்துப் பறித்து அறையின் மூலையில் விட்டெறிந்தான்.

கீதா அஞ்சி ஓடினாள்.

ஜெயபால் தவளை போல தாவிக் குதித்தான்!

கீதாவின் சேலை முந்தானை அவன் கையில் சிக்கிக் கொண்டு...

26

பெண்களுக்கு ஆயுதம்

தூண்டிலில் சிக்கிய மீன் போல ஆனாள், கீதா.

அவளது சேலை முந்தானை ஜெயபாலின் கையில் இருந்தது.

அவன் சுண்டி இழுத்தால், அவள், அவன் காலடியிலே போய்விழ வேண்டியதுதான்.

அவள் ஓட முயற்சித்தாலோ... மானம் காக்கும் ஆடை அவன் கையில் சிக்கிக் கொள்ளும்.

கீதா இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போல ஆனாள்! முள்ளிலே சிக்கிய சேலையை எடுப்பது போல, பக்குவமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தாள். அவளது சேலையைப் பிடித்தபடியே ஜெயபால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவளை நெருங்கி வந்தான்.

அவன் முகம், வெற்றி பெற்று விட்டோம் என்ற எக்காளத்துடன் நெருப்பு போல ஜொலித்தது!

அவன் கண்ணில் காமவெறி கனல் தெறித்தது!

இரத்தம் குடிக்கப் போகும் புலிபோல், நாக்கினால் அதரங்களை நனைத்துக் கொண்டான்.

அவன் கைகள் வேட்டையாட துடித்துக் கொண்டு இருந்தன.

கீதாவோ மரம் போல நின்று இருந்தாள்.

ஓர் உணர்ச்சியையும் வெளிக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. கற்சிலைபோலக் காணப்பட்டாள்.

ஆனால், அவள் இதயம் எளிமையாகக் கனன்று கொண்டிருந்தது. அவள் நீறு பூத்த நெருப்பு!

ஜெயபால் அவளை நெருங்கிவிட்டான்.

இருவருக்கும் ஓர் அடி இடைவெளிதான் இருந்தது.

அவ்வளவு நெருக்கமாக வந்து விட்டான்.

கண்ணியில் சிக்கிக் கொண்ட காட்டுப்புறா கூட, வேடனைக் கண்டதும் பறந்து ஓட முயற்சி செய்யும். தூண்டிலில் சிக்கிய மீன் கூட துள்ளித் துடிக்கும், வல்லூறின் கொடிய நகங்களுக்கு இடையே அகப்பட்டுக் கொண்ட கோழிக்குஞ்சு கூட உயிர் பிழைக்கப் போராடும்.

ஆனால், கீதாவோ, பிடித்து வைத்த பிள்ளையாராக - அடித்து வைத்த சிலையாக - எழுதாத ஓவியமாக நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

கட்டு மீறிய ஆசையால், கள்ளுக்குடித்தது போல, கண்கள் டிவக்க - கட்டிப்பிடிக்க கைகள் துடிக்க கட்டாய முத்தமிட அதரங்கள் போட்டியிட - காமவெறியால் உடல் குடேற, "கீதாக்கண்ணு..." என்று குழைந்து கொண்டே ஜெயபால் அவளை அமணத்தான்.

அவ்வளவு தான், எரிமலை வெடித்தது!

அவன் கைகளை "வெடுக்" என்று கீதா கடித்து விட்டாள்!

பாலிதாங்காமல் ஜெயபால் கையை உதறிக் கொண்டு துள்ளிக் குதித்தான்.

கடிபட்ட கையைப் பார்த்தான். பற்கள் பதிந்த இடத்தில் இரத்தம் கசிந்தது. அவனுடைய ஆத்திரம் இரு மடங்கு அதிகம் ஆயிற்று.

"நாய்போல் கடிக்கிறாயா?" என்று மீண்டும் அவளை நோக்கிப் பார்த்தான்.

கீதா இப்போது தன் கூரிய நகங்களைப் பயன்படுத்தினாள். அவள் முகத்தில் பிறாண்டி விட்டாள்.

பெண்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்ள பற்களையும் நகங்களையுமே ஆயுதமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்று மகாத்மா காந்தி கூறியிருப்பதை அவள் படித்திருப்பாள் போலும்!

முகத்தில் வடியும் எரிச்சல் தாளாமல் ஜெயபால் பின்னடைந்தான்

“பூனை போல் பிறாண்டுகிறாய்?” என்றான் கொதிப்புடன்.

கீதாவின் நெஞ்சில் துணிவு பிறந்தது. அடுத்த தாக்குதலுக்குத் தயாராக நின்றாள்.

ஜெயபால் பல்லைக் கடித்தான். “என்னடி, நீ என்னிடமா ஆட்டம் காட்டுகிறாய்? என்னதான் ஆட்டம் போட்டாலும், நீ இந்தக் கதவு தாண்டிப் போகமுடியாது; போக விடமாட்டேன். இன்று உன்னை இறையாக்கிக் கொள்ளாவிட்டால், நான் என்ன ஆண்பிள்ளை?” என்று அறைக் கூவல் விடுத்தான். நிதானமாகக் கீதாவை நோக்கி முன்னேறினான்.

மடத்தனமான வேகத்துடன் அவன் பாய்ந்தபோது எதிர்ப்பது இலகுவாக இருந்தது. இப்போது கீதாவும் பின்னடைந்தாள். ஆனால் எவ்வளவு நேரம் பின்னே செல்ல முடியும்? முதுகுப்புறமாக சுவர் தட்டியது திகைப்புடன் அவள் நின்றாள்.

அதற்குள் ஜெயபால் அவளுடைய இருகைகளையும் பிடித்துக் கொண்டான்.

அவள் அவனுடைய கைகளை இழுத்துக் கடிக்க முயன்றாள். அவன் சூடு போட்ட பூனை... அல்லவா? அதற்கு இடம் தராமல் எச்சரிக்கையுடன் இருந்தான். அவளுடைய சக்தியை எல்லாம் போக்கடித்து விடுகிறவன் போல அவளை உலுக்கினான்.

கீதா முடிந்த அளவு போராடிப் பார்த்தாள். அவளா தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. கீதா நோஞ்சா அல்லதான். ஆயினும் ஆண்கள் பலத்தை வெல்ல முடியவில்லை.

கீதா சோர்வதைக் கண்டதும் ஜெயபால் கொக்கரித்தான்.

ஆனால், அவள் இன்னமும் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. “உயிர் உள்ள வரை நம்பிக்கையோடு போராடுவேன்” என்று நினைத்தாள். கைகளை மடக்கி தன் பலம் அனைத்தையும் கூட்டி ஜெயபாலை நெட்டித் தள்ளினாள். அவனிடம் இருந்து விடுபட்ட வேகத்தில் அவளும் பின்னே சாய்ந்தாள். சன்னலில் முதுகு மோதியது.

அப்போது சன்னலுக்கு வெளியே இருந்த ஒரு கை அவளுடைய கையைப் பிடித்தது.

திகைப்புடன் கீதா பின்னே திரும்பினாள்.

அந்த ஆளின் மறுகை தெரிந்தது.

அந்தக் கையில் ஒரு கைத்துப்பாக்கி இருந்தது.

வீட்டில் கீதாவைக் காணாமல் மயங்கிச் சாய்ந்த சுருணா சற்று நேரத்தில் தானாகவே தெளிந்து எழுந்தாள்.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விழித்தாள். பிறகுதான் அவளுக்கு எல்லாம் நினைவு வந்தது. அய்யோ, அங்கே கீதா ஆபத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள். இங்கே நான் பாட்டில் சுகமாக மயங்கிக் கிடக்கிறேன் என்று தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

அதிக நேரம் ஆயிற்றோ என்று கைகடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். அவள் வீடு வந்து ஐந்து நிமிடம் கூட ஆகவில்லை. இன்னமும் முயற்சியால் கீதாவை ஒரு வேளை காப்பாற்ற முடியலாம். ஆனால், என்ன முயற்சி செய்வது? அதுதான் சுருணாவுக்குப் புரியவில்லை. இன்னொரு டாக்கி பிடித்துக் கொண்டு அந்த ஓட்டலுக்குப் போய் ஏதாவது செய்யலாமா என்று நினைத்தாள். அவளால் என்ன முடியும்? வெறுமனே சத்தம் போட்டு ஊரைக் கலக்கலாம். அப்படித் தப்பிக்க வழி இருந்தால், அதை கீதாவே செய்யலாம். அதற்கு சுருணா தேவையில்லை.

பெய்க்குப் போன் செய்யலாமே என்று சுருணாவுக்குத் தோன்றியது. கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு தெருக்கோடியில் போய் மினோன் பெட்டிக்கு ஓடினாள். சில்லரையை எடுத்துப் போய் முயற்சி எடுத்தாள். அங்களைக் கழற்றிப் போனாள்.

அதற்குள் தயக்கம் வந்து விட்டது. போலீசில் “அங்கு ஏன் போனாய்” என்று கேள்வி எழுமே, பிறகு சுகுணாவின் இரகசியம் அவளுடைய கணவனுக்கு மட்டும் அல்லாமல், ஊரெல்லாம் தெரிந்து விடுமே.

அதோடு கீதாவுக்கும் அல்லவா கேவலம், பிறகு கீதா உயிருடன் இருப்பாளா? எண்ணும்போதே சுகுணாவின் உடல் நடுங்கியது.

ஒன்றுமே ஓடாமல், சுகுணா பித்துப் பிடித்தவள் போல ஆனாள்...

27

துடிக்கும் துப்பாக்கி

சுகுணா கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு இருந்தாள்.

ஆனால் கீதாவை எப்படியும் காப்பாற்றியே ஆக வேண்டும் என்ற வேகம் அவளிடம் இருந்தது.

அவளுக்காகத்தானே கீதா இந்த ஆபத்தான வேலையில் இறங்கினாள்? அவளை நட்டாற்றில் விட்டுவிட சுகுணா தயாராக வில்லை. அவளை காப்பாற்றுவதற்காக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயாராக இருந்தாள்.

திடீர் என்று அவனுக்கு பிரபுவின் நினைவு வந்தது.

பிரபுவின் உதவியை நாடலாம் என்று முதலிலேயே கீதாவு சொல்லியிருந்தாள்.

இப்போது அவனுக்கு போன் செய்தால் என்ன?

கீதா ஆபத்தில் அதுவும் ஜெயபால் என்ற ஆபத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பது தெரிந்தால், பிரபு புலியாகப் பாய மாட்டானா?

ஆனால்; அவனுக்கு தனது விஷயம் தெரிந்துவிடுமே என்று சுகுணா அஞ்சினாள். தெரிந்து விட்டால், அவன் தன்னை ஒரு புழுவாகத்தான் மதிப்பான் என்று ஒரு வினாடி தயங்கினாள்.

உதவி செய்ய வந்தவள், உயிருக்கும் மேலான ஆபத்தில் இருக்கிறாள். இந்நேரம் தன்னலம் பார்க்கிறாயே” என்று அவன் உள்ளமே அவளைச் சுட்டது.

ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

“பிரபு தொழிற்சாலையில் தான் இருக்க வேண்டும், கடவுடே” என்று வேண்டிக்கொண்டே டெலிபோன் எண்களைச் சுழற்றினாள்.

“அலோ, பிரபு பேசுகிறேன்”

பிரபுவின் குரலைக் கேட்டதும் அவளுக்குப் பாதி உயிர் திரும்பியது.

“நான் சுகுணா பேசுகிறேன்” என்றாள் மெலிந்த குரலில்.

“யார்?” என்றான் பிரபு ஆச்சரியத்துடன்.

“நான் தான் சுகுணா வந்து... கீதா ஆபத்தில் சிக்கி... அதாவது, அவள் ஜெயபாலிடம்... அவனுடைய அறையில் போய் இருக்க...”

“என்ன உள்கிறீர்கள்?” பிரபுவின் குரல் வேகத்துடன் மெல்லியது. “இந்த முட்டான் அந்த அயோக்கியனுடைய துன்பத்தை எப்படிப் போனான்? ஏன் போனான்?”

சுகுணா பொறுமை இழந்தாள். “நான் வேறு ஒருவனுக்கு உதவி செய்தேன் எழுதினேன். அது ஜெயபாலிடம் சிக்கிக் கொண்டது. அதை எவ்வாறு அவன் மிரட்டினான். அந்தக் கடிதத்தை மீட்டு பிரபு போனான்? மாட்டிக் கொண்டான். போதுமா விளக்கம்?

இனியாவது அவளைக் காப்பாற்றுகிற வழியைப் பார்க்கிறீர்களா? என்று ஆத்திரமும் அழுகையுமாகக் கத்தினாள்.

ஒரு வினாடி அமைதிக்குப் பிறகு பிரபு கேட்டான். “ஜெயபா லுடைய இருப்பிடம் எங்கே இருக்கிறது?”

“அடையாறு தாண்டிக் கொஞ்ச தூரத்தில் மகேந்திரா லாட்ஜ் என்று அந்த விடுதியின் பெயர்.”

“என்ன மகேந்திரா லாட்ஜா?” என்று அதிர்ச்சியுற்றான் பிரபு. அந்த இடத்தைப் பற்றி அவனும் கேள்வியுற்று இருந்தான்.

“ஆமாம் உள்ளே போனால் மாடியில் வலது பக்கத்தில் முதல் அறை. வந்து... நானும் வரட்டுமா?”

“தேவையில்லை. அவளை மாட்டி விட்டது ஒன்றே போதும்” என்றான் பிரபு சினத்துடன். படார் என்று அவன் போனை வைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

எழுந்து வேகமாக வெளியே வந்தான். தொழிற்சாலையில் வேலை செய்வோரில் சிலரை அழைத்துப் போகலாமா என்று நினைத்தான். ஆனால், கீதா அவர்களுக்கு எசமானி ஆகப் போகிறாள். அவளை அந்த மாதிரி இடத்தில் அவர்கள் பார்ப்பது சரியில்லை. இதை தனியாகத்தான் சமாளிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்.

மீண்டும் உள்ளே போய் இரும்புப் பெட்டியைத் திறந்தான். மேல் அறையில் இருந்த கைத் துப்பாக்கியை எடுத்து “பாண்டி” பையில் சொருகினான். விரைந்து காரில் போய் விழுந்தான். படு வேகமாக காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு சென்றான். கார் மகேந்திர லாட்ஜை நோக்கிச் சென்றது.

கிண்டிக்கும் அடையாறுக்கும் இடையில் “மகேந்திர லாட்ஜ்” இருந்தது. பிரபுவின் தொழிற்சாலை கிண்டியில் இருந்தது. தொழிற்சாலைக்குச் செல்லும்போது தூரத்தில் ஒற்றை மாடிக் கையாக நிற்கும். அதைப் பிரபு பார்த்தது உண்டு. அதைப் பற்றி கேள்விப்பட்டதும் உண்டு. மனதில் அருவெறுப்பு அடைந்தது உண்டு. அந்த இடத்தில் கீதா... பிரபு ஆத்திரத்துடன் ஆக்கிரமித்தான்.

டரை அழுத்தினான். கார் பறந்தது. சில நிமிடங்களிலேயே ஓட்டலை அடைந்து விட்டான்.

காரில் இருந்து இறங்கியதும் துப்பாக்கியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, ஓட்டலுக்குள் நுழைந்தான்.

நுழைவு வாசலில் வழக்கைத் தலையர் ஒருவர் கண்ணில் அச்சத்துடன் நின்றுகொண்டு இருந்தார். அவருடைய பார்வை துப்பாக்கியிலேயே இருந்தது.

பிரபு அவரை விலக்கித் தள்ளிவிட்டு உள்ளே ஓடினான். மாடி ஏறினான். வலப்பக்கம் முதல் அறை உட்புறமாகத் தாளிடப் பட்டு இருந்தது. சன்னல் பக்கம் ஓடினான். அவன் வரவும் கீதா சன்னலில் மோதி நிற்கவும் சரியாக இருந்தது. அப்பாடா, காரியம் மிஞ்சிவிடவில்லை; பிரபு அப்போதுதான் ஒழுங்காக மூச்சுவிட்டான்.

துப்பாக்கியைப் பார்த்ததும் கீதா முதலில் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

பிறகு தான் பிரபுவின் முகம் தெரிந்தது. “பிரபு பிரபு” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு அவனுடைய சையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

பிரபுவின் பார்வை உள்ளே பாய்ந்தது. ஜெயபால் திகிலடித்தான் போல் நின்று கொண்டு இருந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் பிரபுவின் முகத்தில் சிவப்ப ஏறியது.

“விலகு கீதா” என்றான் கடுமையான குரலில். “போய்க் கூடாது திற.”

கீதா கதவை நோக்கி ஓடினாள்.

பெரியபால் குறுக்கே பாய்ந்து அவளைப் பிடித்துத் தன் முன்பு நிறுத்திக் கொண்டான். இரு கைகளாலும் கீதாவின் கழுத்தைப் பிடித்தான்.

“பிரபு பார் பிரபு. மரியாதையாகத் துப்பாக்கியைக் கீழே போட்டு அவளை கீதாவைக் கொன்று விடுவேன்” என்று மிரட்டினான்.

பிரபு லேசாகச் சிரித்தான். “துப்பாக்கி சுடும் போட்டியில் ஆண்டுதோறும் பரிசு பெறுகிறவன் நான். மூன்று எண்ணுமுன் கீதாவை விடாவிட்டால் உன் கை சிதறி விடும்., ஜாக்கிரதை” என்று எச்சரித்தான்.

ஒன்று... இரண்டு...

உறுதியோடு குறி பார்த்தபடி அவன் எண்ணத் தொடங்கியதும் ஜெயபாலின் நாடி தளர்ந்தது. “சுட்டுவிடுவான் போலிருக்கிறதே” என்று நினைத்தான். அவன் பிடி தளர்ந்தது.

கீதா ஓடிப்போய் கதவைத் திறந்தாள்.

ஒரே ஓட்டமாக துள்ளிக் குதித்து பிரபுவிடம் ஓடினாள்.

பிரபு சன்னலை விட்டு விலகிக் கதவுப் பக்கம் வந்தான். “இந்தா கீதா” என்று அவளிடம் துப்பாக்கியைக் கொடுத்தான். “வெளியே இருந்து யாரும் உள்ளே வர முயன்றால் வரவிடாதே. அவர்களை விரட்ட இதைப் பயன்படுத்து” என்றான்.

“நீங்கள்?” என்றாள் கீதா திகைப்புடன்.

“நான் ஜெயபாலிடம் ஒரு கணக்குத் தீர்க்க வேண்டி இருக்கிறது” என்றான் இறுகிய குரலில்.

கீதா பிரபுவின் எண்ணத்தை ஊகித்து விட்டாள் “பிரபு” என்று குறுக்கே வர முயன்றாள்.

பிரபு அவளை ஒரு கையால் விலக்கி நிறுத்தினான்.

“சொன்னதைச் செய்யவேண்டும்” என்றான் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

அதற்கு மேல் அவனைத் தடுக்க தைரியம் இல்லாமல் கீதா விலகினாள்.

“வாயிலை விட்டு நகராதே” என்று அவளிடம் சொல்லி விட்டு பிரபு உள்ளே போய்க் கதவைச் சாத்தினான்.

அவனைப் பார்த்ததுமே ஜெயபால் பூனையாகிப் போனான்.

“நீ ஆயுதம் இல்லாமல் நிற்கும்போது நான் ஓர் ஆயுதத்தின் உதவியோடு உன்னை வீழ்த்துவது பேடித்தனம். இப்போது வா, நாம் மோதலாம். என கீதாவைத் தொடத் துணிந்த உன் கையை ஒடிக்கப் போகிறேன்” என்று ஜெயபாலை நோக்கி முன்னேறினான் பிரபு.

அவன் கையில் துப்பாக்கி இல்லை என்றதும் ஜெயபாலுக்கு தைரியம் வந்துவிட்டது. “பாவம் நீ அப்படியே கீதாவோடு ஒடியிருக்கலாம். என்ன செய்வது? என் கையில் சாகும் விதி உனக்கு இருக்கிறதே” என்று குபீர் என்று பிரபுவின் மீதுபாய்ந்தான்.

பிரபு சட்டென விலகினான். ஓடிய வேகத்தில் இருந்து சமாளித்துத் திரும்புமுன் சரமாரியாக ஜெயபாலுக்கு அடி குத்து என்று விழலாயிற்று. உதவி தேடிய ஜெயபாலுக்கு தாடையில் ஒரு குத்து. மூலத்தில் ஒரு வெட்டு, அடிவயிற்றில் ஒரு முஷ்டியின் மோதல்.

ஜெயபால் திணறினான். தள்ளாடினான், எதிர்த்துத் தாக்கக் முடியவில்லை.

“கும்...!”

ஒங்கி ஒரு குத்து!!

ஜெயபால் அடிபட்ட பந்து போல பறந்து போய் மேஜை மீது விழுந்தான்!

“சட்ட” என்று அவன் கண்களில் ஓர் ஒளி தோன்றியது.

அவசரமாக மேஜை டிராயரை இழுத்தான்.

புறங்குள் இருந்த கத்தியை எடுத்தான்.

“இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்பது போல குறுஞ் சிரிப்புடன் பிரபுவை நோக்கினான்.

பிரபுவைக் கொண்ட கத்தி பளபளத்தது.

28

புயலுக்கு முந்தைய அமைதி

“பாம்பு” என்றதும் படையே நடுங்குமாம்! அதே போல, “கத்தி” என்றதும் பிரபு நடுங்கிப் போய் விடுவான் என்று ஜெயபால் நினைத்தான். “இன்றோடு உன் கணக்கு தீர்ந்தது” என்று கொக்கரித்தான்.

பிரபுவும் முதலில் கத்தியைப் பார்த்து, திகைத்துத்தான் போனான். பின் வாங்கினான்.

புலி பதுங்குகிறது என்பதை உணராத ஜெயபால், இப்பொழுதே வெற்றி பெற்று விட்டது போல எக்காளச் சிரிப்பு சிரித்தான். பிரபுவை நோக்கி அடிமேல் அடியெடுத்து வைத்து நெருங்கினான்.

வெளியில் நின்று கொண்டிருந்த கீதா, அச்சத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். அவள் இதயம் பட படத்தது.

ஜெயபால் “சொய்... சொய்...” என்று கத்தியால் கிழிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

பிரபு சாமர்த்தியமாக தப்பித்துக் கொண்டு வந்தான்.

அவனை பயமுறுத்துவது போல ஜெயபால் “பாச்சா” காலத் தொடங்கினான். பிரபு துள்ளிக் குதிக்கும் பொழுதெல்லாம் ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

பிரபு அவனை வீழ்த்த வாய்ப்பு பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான்.

கீழே கிடந்த கீதாவின் கைப்பை அவன் கண்ணில் பட்டது.

அதை எடுக்க பிரபு ‘சட்’ என்று குனிவது போல நடந்தான்.

ஜெயபாலும் அதை எடுக்க வேகமாகக் குனிந்தான்.

“படார்”

குதிரை உதைப்பது போல, பூட்ச காலால் ஓர் உதை கொடுத்தான்.

ஜெயபாலில் கையில் இருந்த கத்தி, அம்புபோல பறந்து சென்று, ஒரு மேஜைமீது குத்திக் கொண்டு நின்றது.

மீண்டும் இருவருக்கும் கைகலப்பு ஏற்பட்டது.

மேஜையின் மேல் இருந்த தண்ணீர் கூஜாவை ஜெயபால் எடுத்தான் பலங்கொண்ட மட்டும் பிரபுவின் மேல் அதை வீசினான்.

பிரபு வேகத்துடன் தலையை விலக்கிக் கொண்ட போது, கூஜா அவன் கன்னத்தில் உரசிவிட்டது. தோல் வழன்று விட்டது.

அவன் கன்னத்தைத் தடவிக்கொண்டு இருந்தபோது ஜெயபால் நாற்காலியால் அடிக்க முயன்றான்.

அதற்குள் பிரபு குனிந்து அவன் காலை வாரி விட்டான்.

ஜெயபால் வேர் அறுந்த மரம் போல விழுந்தான்.

பிரபு அவனை மீண்டும் எழவிடவில்லை. அவன் மீது முயற்சி எறிக்கொண்டு, “இந்தக் கைதானே கீதாவை அணைக்க முயன்றது? இந்தக் கண்தானே அவளை அப்படி பார்த்தது?” என்று அடியும் குத்தலுமாக ஜெயபாலை நொறுக்கித் தள்ளி விட்டான்.

“பிடர்” என்று ஜெயபால் தன் கால்களை தூக்கி பிரபுவின் கழுத்தில் போட்டு, அவனைக் கீழே இழுத்துத் தள்ளினான்.

ஜெயபாலும் துள்ளிக் குதித்து எழுந்தான். மேஜை மீது குத்திக் கொண்டு நின்ற கத்திதான் அவன் கண்ணில் பட்டது. அடிப்பட்ட பைங்கொண்ட போன்ற ஆத்திரத்துடன் இருந்த அவன் ஆவேசத்துடன் கத்தியை மையில் பறித்து எடுத்தான்.

பிரபு இன்னும் எழவில்லை. ஜெயபால் அவனுக்குக் குறி கொடுத்து மையை ஒங்கினான்...

“டூமீல்”

அவன் கையில் துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ந்தது!

“ஆ...” என்று அவறிக் கொண்டே கையை உதறினான் கத்தியும் கீழே விழுந்தது.

பிரபு பின்னே திரும்பிப் பார்த்தான்.

கை நடுங்க, உடல் குலுங்க, கீதா கொலை செய்து விட்டவன் போல குலை நடுங்கிப் போய் நின்றான். அவள் கையில் இருந்த துப்பாக்கி நடனம் ஆடிக் கொண்டு இருந்தது.

“சபாஷ் கீதா?” என்று பிரபு பாராட்டினான்.

“உன்னைத் தொட்ட கைக்கு நீயே சரியான தண்டனை கொடுத்துவிட்டாய்” என்று கூறிக்கொண்டே அவளை நெருங்கி அணைத்துக் கொண்டான்.

அவனது அணைப்பு அவளுக்கு குளிர் காய்வது போல இருந்தது. அவனுடன் நன்றாக ஒட்டிக் கொண்டாள்.

“வா போகலாம்” என்று பிரபு அவளிடம் இருந்த துப்பாக்கியை வாங்கிக் கொண்டான்.

“இருங்கள்” என்று கீதா அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள்!

ஜெயபால் எழவில்லை.

அவள் ‘விருட்’ என்று உள்ளே பாய்ந்து, கீழே கிடந்த தனது கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டாள்.

ஜெயபால் வெறித்துப் பார்த்தான்!

அவனுக்கு அழகு காட்டிக் கொண்டே அவள் வெளியே ஓடி வந்து விட்டாள்.

பிரபுவும் அவளும் படியிறங்கிச் சென்று, வெளியில் நின்று கொண்டு இருந்த பிரபுவின் காரில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

அங்கே ஓரிருவர் நின்ற போதிலும், யாரும் அவர்களைத் தடுக்கவில்லை.

கார் கிளம்பியது.

கீதா “தப்பினோம்” என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

“துப்பாக்கி சுடுவதில் நான் தான் நிபுணன் என்று நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். நீ என்னைவிட பெரிய நிபுணியாக இருப்பாய் போலிருக்கிறதே” என்று பிரபு கேட்டான்.

“நான் எங்கே சுட்டேன்?” என்று கீதா விழித்தாள்.

“பிறகு...?” என்று பிரபு அவளைப் பார்த்தான்.

“அவன் உங்களைப் பார்த்து கத்தியை ஓங்கியதும்” நான் பயந்து விட்டேன். கைகள் நடுங்கி விட்டன.. அந்த நடுக்கத்தில் துப்பாக்கி எப்படியோ வெடித்து விட்டது” என்று கீதா அப்பாவி போல சொன்னாள்!

“அது காக்கா உட்கார பனம்பழம் விழுந்த கதையாகப் போய் விட்டது!” என்று பிரபு சிரித்தான்.

கீதா அவனுடைய சிரித்த முகத்தைப் பார்த்து ரசித்தாள்.

“ஆமா, கீதா நீயெல்லாம் இந்த இடத்துக்கு வரலாமா?” என்று பிரபு கேட்டான்.

“வரக் கூடாதுதான்” என்ற கீதா, வர வேண்டிய அவசியத்தைத் தெரிவித்தாள்.

அவள் சொல்லி முடிக்கவும், வீடு வரவும் சரியாக இருந்தது.

சுருணா வழி மீது விழி வைத்தபடி வாசலிலேயே உட்கார்ந்து இருந்தாள்.

பிரபுவின் கார் வந்து நின்றதைப் பார்த்ததும், வேகமாக எழுந்து ஓடி வந்தாள்.

கீதா காரில் இருந்து இறங்கினாள்.

சுருணா அச்சத்துடன் அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு ஒன்றும் இல்லை அண்ணி” என்ற கீதா சிரித்தாள். நீங்கள் தான் இவரை சரியான நேரத்தில் அனுப்பிவிட்டீர்களே!”

“உள்ளே போய்ப் பேசுங்கள்?” என்றான் பிரபு.

அப்போது தான்கீதா பிரபுவின் கன்னத்தில் பட்ட காயத்தைப் பார்த்தாள். ஒடிப்போய் டெட்டாலை எடுத்து வந்து பஞ்சில் தொட்டு காயத்தைத் துடைத்தாள்.

“ஸ்...” என்றான் பிரபு புண்ணில் எரிச்சல் தாளாமல்.

“அண்ணி, மின் விசிறியைப் போடுங்கள். காற்று பட்டால் எரிச்சல் குறையும்” என்றாள் கீதா, மீண்டும் காயத்தைத் துடைத்தாள்.

“போதும்” என்றான் பிரபு.

சுருணா ஏதோ ஆவலுடன் வாயைத் திறந்து விட்டு மூடிக்கொள்வதைக் கண்டான் பிரபு. “அந்தக்கடிதத்தை உன் அண்ணனிடம் கொடு கீதா” என்றான்.

அப்பொழுது குமரேசன் உள்ளே வந்தான்.

கடிதம் பறந்து போய் அவன் காலடியில் விழுந்தது.

குமரேசன் குனிந்து அதை எடுத்தான்.

அவனைப் பார்த்ததும், சுருணா பேயடித்தவன் போல் ஆனாள்.

அறையில் பேரமைதி நிலவியது.

புயலுக்கு முந்தி அமைதி நிலவும் என்பார்களே!

29

சிவ பூஜையில் புகுந்த கரடி!

“இங்கே யாராவது இருக்கிறீர்களா? செத்துத் தொலைகிறீர்களா?”

கைக்குக் கட்டுப் போட்டுக் கொண்டதும், ஜெயபால் காட்டுக் கத்தலாகக் கத்தினான்.

அவனுக்கு அவ்வளவு ஆவேசம்! ஆத்திரம்! அவமானம்! ஏமாற்றம்! எரிச்சல்!

அவனது சத்தம் கேட்டு, ஓட்டல் வேலையாள் ஒருவன் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தான்.

“என்னடா மடையா, ஒருவன் என் அறைக்குள் வந்து என்னையே அடித்துப் போட்டு விட்டு போகிறான்; எவனாவது ஒருத் தன் என் உதவிக்கு வந்தீர்களாடா? சொத்தைப் பயல்களா?” என்று ஜெயபால் சீறினான்.

நிர்வாகி அய்யாதான் இங்கே என்ன சத்தம் கேட்டாலும் யாரும் எட்டிக் கூட பார்க்கக்கூடாது என்று சொன்னாங்க” என்றான் பணியாள்.

தன்னினை தன்னைச் சுடும் என்பார்கள். அதை ஜெயபாலும் .அன்று அறிந்து கொண்டான். கீதா கத்துவாள், கதறுவாள். லாட்டா செய்வாள். அந்தச் சமயம் யாரேனும் தனக்கு இடையூறாக வந்து விடக் கூடாது என்று நினைத்துத்தான் நிர்வாகியிடம் .அப்படிச் சொன்னான். “என்ன சத்தம் கேட்டாலும் யாரும் என் .அறைப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கக் கூடாது” என்று பணத்தையும் கொடுத்து விட்டு வந்தான். கடைசியில் தனது அலறல் பயன் .அன்றிப் போகத் தன்னுடைய பணமும் செயலுமே தடையாகி விட்டதைக் கண்டான்.

பார்க்கப் போனால் இதிலும் ஒரு நியாயம் இருக்கிறது. அந்தப் பணம் சுருணாவை மிரட்டி அவளிடம் இருந்து பறித்த பணம் .அதே கடைசியில் அவளுடைய உதவிக்கே பயன்பட்டு இருக்கிறது .ஜெயபாலுக்கு இந்த நியாயம் பிடிக்கவில்லை. “கூப்பிடு .அந்த நிர்வாகியை” என்று கூப்பாடு போட்டான்.

பணியாள் சென்று அவரை அழைத்து வந்தான்.

“என்னய்யா இது, நான் ஒன்று சொன்னால் அதை அப்ப .அப்பே செய்வதா?” என்று அவர் மீது விழுந்து கடியாத குறையாக, .அவரால் கேட்டான்.

நிர்வாகி பணிவாக, “என்ன செய்வது? எனக்கு மனதிற்கு வேதனைதான். ஆனால், நீங்கள் கொடுத்த பணத்தைக் கைநீட்டி வாங்கி விட்டேனே. மாறலாமா? சொன்னதைச் செய்தாக வேண்டாமா?” என்றார்.

“அதற்காக சொந்த மூளை கீளை ஒன்றும் இல்லையாய்யா? அந்த அனாதைப் பயல் என்னைப் போட்டு அடியோ அடி என்று அடிக்கிறான். நான் கத்தோ கத்து என்று கத்துகிறேன். ஒரு பயல் உதவிக்கு வரவில்லையே! எட்டிக்கூடப் பார்க்கவில்லையே.”

நிர்வாகி தன் வழக்கைத் தலையைத் தடவினார். நீங்கள் தானே அப்படிச் சொன்னீர்கள்? உங்கள்...”

ஜெயபால் அடியோடு பொறுமையை இழந்தான். “அட போய்யா. சொன்னதையே திரும்பப் படிக்கிறீர் அந்தப் பொண்ணோ அந்தப் பயலோ அலறினால் சும்மா இருக்க வேண்டியது தான். கத்தினது நான் அல்லவா? என்னிடம் பணம் வாங்கிய நீர், எனக்கு உதவ வர வேண்டாமா? இது கூடப் புரியவில்லையா? மனிதனுக்குக் கொஞ்சமேனும் பகுத்தறிவு இருக்க வேண்டாமா?”

நிர்வாகி ஒரு முறை தலையைச் சொறிந்தார், தொண்டையைக் கனைத்தார். “இதோ பாருங்கள். பகுத்தறிவு கொஞ்சம் இருந்ததால் தான் எல்லோரையும் பேசாமல் இருக்கச் சொன்னேன், அவளோ கையில் துப்பாக்கியுடன் காவலுக்கு நிற்கிறாள். கிட்டே வந்தால் குறி பார்க்கிறாள். சுட்டு விட்டால் என்ன செய்வது? குண்டுபட்டால் மரணம் அல்லது மரணக்காயம் நிச்சயம். அப்புறம் போலீஸ் வரும். பிறகு எல்லோரும் கூண்டோடு கைலாசம் என்று ஆகிவிடும். பகுத்தறிவு இருக்கிறதால் தான் இதை எல்லாம் யோசித்து சரியானதைச் செய்கிறேன். இப்போது உங்களுக்கு எங்கே வலிக்கிறது என்று சொல்லுங்கள். ஒத்தடம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று அவன் அருகில் வந்தார்.

பயந்தாங்குளி மனிதர். தகராறுக்குப் பயந்து ஒதுங்கி இருக்கிறார் என்று ஜெயபால் தெரிந்து கொண்டான். வருகிற கோபத்துக்கு அவரையே உதைக்கலாமா என்று இருந்தது. அதற்கு இரண்டு விஷயங்கள் தடையாக இருந்தன. ஒன்று உதைக்கும் அளவிற்கு

இப்பொழுது அவனிடம் வலுவில்லை! இரண்டாவது அவரை உதைத்தால் சுற்றி உள்ள பயல்கள் அவனைப் பஞ்சாயப் பறக்க விடுவார்கள்?

“ஒத்தடமும் வேண்டாம். ஒரு மண்ணும் வேண்டாம் என்று வெடிப்பதோடு சினத்தை அடக்கிக் கொண்டான். ஒரு டாக்சி கொண்டு வா” என்று கத்தினான்.

நிர்வாகி நிமிர்ந்தார். “ஏய், இந்தாப்பா, இவருக்கு டாக்ஸி வேண்டுமாம். கட்டணத்தை வாங்கிக் கொண்டு முனியனை ஓட்டச் சொல்” என்று சொல்லிவிட்டு, தன் போக்கில் அமைதியாகப் போய் விட்டார்.

“திருட்டுப்பசங்கள் எப்போதும் பணத்தில் தான் குறி!” என்று முணுமுணுத்தான் ஜெயபால்.

பார்ட்டு பார்ட்டாகக் கழன்று விடும்போல் அங்கங்கள் தோறும் வலியெடுத்தது. சகித்துக் கொண்டான். ஒருத்தனுடைய கைதாங்கலில் நடந்து வந்து டாக்சியில் ஏறினான். ஓட்டச் சொல்லி விட்டு ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தான். உடம்பில் சற்று சக்தி பிறந்தது.

கீதாவைத்தான் கைப்பற்ற முடியவில்லை. குறைந்தது. சுருணாவின் வாழ்வையாவது கெடுத்தால் தான் அவனுக்கு நிம்மதி உண்டாகும் போல் இருந்தது. அவனுக்கு சுருணாமேல் தான் மிகவும் கோபம். அவளாக பேசாமல் கீதாவை அவனுக்குத் திருமணம் செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டியது தானே? பெண்ணும் பணமுமாக குத்தாட்டமும் சிகரெட்டுமாக ஜாலியாக இருந்து இருக்கலாம். பாவி கெடுத்தான். குமரேசனிடம் வத்தி வைத்த அவளது வாழ்வை நாசமாக்காவிட்டால் அவன் என்ன ஆண்பிள்ளை? அவனுக்கு மீசை இருந்து என்ன பயன்?

குமரேசனுடைய வீடு வந்து சேர்ந்தது.

ஜெயபால் காரில் இருந்து இறங்கி நொண்டி நொண்டி உண்டாக்கிச் சென்றான். லேசாக ஒதுங்கி நின்று உள்ளே ஒரு நோட்டம் விட்டான்.

குமரேசனுடைய கையில் ஒரு கடிதம். பிரித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

சுருணா வெள்ளைப் பாச்சான் போல் முகம் வெளுத்து அவன் முன்னே நின்றான்.

ஜெயபாலுக்கு விலாப்புடைக்கச் சிரிக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. சுருணா பட்டபாடு எல்லாம் கடைசியில் இதற்குத் தானா? குமரேசனிடம் அந்தக் கடிதம் சிக்கி விட்டதே. சுருணா வைப் பழிவாங்க ஓடி வந்தான். கடைசியில் அவனுடைய முயற்சி இல்லாமலேயே அவன் தண்டிக்கப் படுகிறான்.

குமரேசன் அவளைத் தூற்றுவதைக் கண்டு ரசிக்க நினைத்தான். நன்றாக ஒளிந்து கொண்டு கவனித்தான்.

குமரேசன் வந்ததுமே, கீதா, சுருணா, பிரபு மூவருமே அதிர்ந்து விட்டனர். அது குமரேசன் வழக்கமாக வரும் நேரம் தான். ஆனால் நடந்த நிகழ்ச்சிகளின் வேகத்தில் யாரும் குமரேசனைப் பற்றி எண்ணிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. பிரபு முதல் தடவை கீதாவிடம் கடிதத்தைக் கொடுக்கச் சொன்னபோத தெருவில் சத்தம் கேட்டதே - அது கூடக் குமரேசனுடைய மோட்டார் சைக்கிளின் சத்தம்தான். அப்போதும் குமரேசன் உள்ளே வந்து கடிதத்தை எடுத்ததும் "விதிதானோ?" என்று கீதா நினைத்தான். "என் தலை விதி" என்று சுருணா நொந்தான்.

இது ஒன்றையும் கவனியாதவன் போல குமரேசன் கடிதத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

"குமரேஷ்" என்று பிரபு அழைத்தான்.

"என்ன?" என்று குமரேசன் அவனைப் பார்த்தான்.

"அட இது என்னப்பா கன்னத்தில் காயம்?" என்று பதட்டத் துடன் அருகில் வந்தான்.

"இதுவா... ஒன்றுமில்லை..."

"ஒன்றும் இல்லையா? ஒரு வேளை ஏதேனும் கிளி கொத்தி விட்டதா?" என்ற குமரேசன் குறும்பாகச் சிரித்துக் கொண்டே கீதாவை ஜாடையாகப் பார்த்தான். ஆனால், குறும்பை யார்தான் ரசித்தார்கள்?

"வேடிக்கை இருக்கட்டும் குமரேசன். ஒரு விஷயம் சீரியசாகப் பேச வேண்டும்... வந்து நான் உன் நண்பன். நான் செய்யும் காரியம் உன் நன்மைக்காகவே என்ற நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கிற தல்லவா!" என்றான் பிரபு.

"ஆமாம்" என்றான் குமரேசன். ஏன் இந்தப் பீடிகை? என் பது போல் நண்பனைப் பார்த்தான் பிரபு.

"அந்த நம்பிக்கையோடு நீ இந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்காமல் என்னிடம் தர வேண்டும். பிறகு இதைப்பற்றி அடியோடு மறந்து விடவேண்டும்" என்றான் பிரபு.

குமரேசன் சிரித்தான். "பூ இவ்வளவு தானா? நான் என்னவோ இந்தக் கணத்திலேயே கீதாவைக் கைபிடித்துத் தரவேண்டும் என்பாயாக்கும் என்று எண்ணி விட்டேன்" என்றான் கடிதத்தை அப்படியே பிரபுவிடம் கொடுத்தான்.

பிரபு அதைச் சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

சுருணாவின் விழிகள் நன்றியுடன் பிரபுவை நோக்கின.

கீதாவுக்கு ஒரே பெருமை. எப்படிப்பட்ட இக்கட்டைப் பிரபு எளிதாகச் சமாளித்துவிட்டான்!

இதை ரசியாதவன் ஜெயபால் ஒருவனே. குமரேசன் கடிதத்தைப் பிரபுவிடம் கொடுப்பதைக் கண்டதுமே "அடப்பாவி கெடுத்தானே" என்று ஆவேசமாக வீட்டின் உள்ளே நுழைந்தான்.

அவனைப் பார்த்ததும் சுருணா பதறிப் போனாள்.

வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழி உடைந்தது போல் ஆயிற்று!

கீதா கூட மிரண்டாள்.

பிரபு ஒருவன் தான் தைரியத்துடன் அவனை வெறித்துப் பார்த்தான்.

ஜெயபாலோ யாரைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் "மிஸ்டர் குமரேசன்" என்று அவனை நெருங்கினான்.

சுருணாவுக்கு மூச்சே நின்றுவிடும்போல் இருந்தது.

30

உயிர் கொடுத்த நண்பன்!

பிரபு ஆவேசத்துடன் ஜெயபாலை நோக்கி நகர்ந்தான்.

ஆனால், கீதா "சட்" என்று அவன் கையைப் பற்றி அவனை நிறுத்தினாள்.

இதற்குள் குமரேசன் "ஓ... ஜெயபாலா... வாருங்கள் அம்ருங்கள்" என்று ஜெயபாலை இயல்பாக வரவேற்றான்.

ஜெயபாலோ, குடித்துவிட்டு கலாட்டா செய்கிறவன் போல, நாகரிகமற்று ஈத்தினான். "பேடிப் பயலே, உன் பெண்டாட்டி எழுதிய கடிதத்தை எவனோ ஒரு பயல் கேட்கிறான், கொடுத்துவிட்டு மண்ணாந்தை போல நிற்கிறாயே! இவன் அந்தக் கடிதம் எவனுக்கு எழுதியது என்று தெரியுமா?" என்று பொரிந்தான்.

அதைக் கேட்டு, சுருணா காதுகளை பொத்திக் கொண்டாள். அவளுக்கு தலை சுற்றியது. சோபாவை பிடித்துக் கொண்டாள்.

கீதாவுக்கு இதயம் படபடத்தது. பயத்துடன் அண்ணாவைப் பார்த்தாள்.

பிரபுவுக்கு கைகள் விறுவிறுத்தன. இப்பொழுது அவனை விட்டால் போதும், ஜெயபாலின் எலும்புகளை எண்ணி விவான்!

இவர்கள் எல்லாம் இப்படி கொதித்துக் கொண்டு இருக்க குமரேசனின் முகத்தில் மட்டும் ஓர் உணர்ச்சி இல்லை. ஜெயபாலின் சொன்னதைக் கேட்டு, அவன் ஆத்திரப்பட்டு இருக்க வேண்டுமென்று அருவெறுப்பாவது அடைந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அவன் முகத்தில் எந்த மாறுதலும் ஏற்படவில்லை.

"மிஸ்டர் ஜெயபால், நீங்கள் உங்கள் தங்கையைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று ஒன்றும் புரியாதவன் போல அமைதியாகக் கேட்டான்.

"என் தங்கையாவது மண்ணாங்கட்டியாவது! அவள் எவளோ நான் யாரோ" என்று அலட்சியமாகச் சொன்ன ஜெயபால், "அய்யோ அந்தக் கடிதத்தை நான் எவ்வளவு பத்திரமாக வைத்திருந்தேன். திருடிக்கொண்டு வந்து விட்டார்களே, உன் மனைவி திருடி மட்டுமா, இன்னொருத்தனுக்கு..." என்று நஞ்சை ஈக்கினான்.

"டேய் ராஸ்கல், வாயை மூடு" என்று அதட்டினான் பிரபு. அவனுக்கு ஆத்திரம் தாள முடியவில்லை.

"நான் ஏன் மூட வேண்டும்? நான் பொய்யா சொல்லுகிறேன்? குமரேசன், அந்தக் கடிதத்தை வாங்கிப் பார்! உண்மை தெரியும். அது அவள் யாருக்கு எப்படி எழுதிய..."

பிரபு ஆத்திரத்துடன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்ட ப்ரபுபாலால், பேச்சை நிறுத்தினான்.

"பொறு பிரபு" என்று குமரேசன் தடுத்து நிறுத்தினான்.

சுருணா கீதா ஆகியோரின் முகத்தைப் பார்த்தான் பிறகு அமைதியாகச் சொன்னான்.

"அந்தக் கடிதத்தை சுருணா யாருக்கு, எப்பொழுது எழுதினாள் என்பது எனக்குத் தெரியுமா?"

சுருணா திகைத்தாள்!

கீதா மலைத்தாள்!

பிரபு - ஷர்ச்சரியத்துடன் அவனை நோக்கினான்.

ப்ரபுபாலால் கூட அதிர்ச்சி அடைந்தவனாக, "உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று வாயைப் பிளந்தான்.

சுருணா அழுத்தமா "தெரியும்" என்றாள். பிரபு அமைதி காக்க சுந்தரத்துக்கு சுருணா எழுதிய கடிதம், அது. அதை ஒரு கடிதம் என்று சுருணாவோ, சுந்தரமோ நினைத்திருக்கலாம்.

ஆனால் பல கொடுமைகளுக்கும் ஆளான ஒரு பெண், தன்னை விடுவித்துச் செல்லும்படி ஒருவனுக்கு உதவி கேட்டு எழுதிய கடிதமாகத் தான் நான் அதை நினைக்கிறேன்.”

இதை கேட்டதும் எல்லோரும் அதிர்ந்து போனார்கள் என்று சொல்லக்கூடாது. கல்லாய்ச் சமைந்து போனார்கள் என்றுதான் கூற வேண்டும்!

சுருணாவின் விழிகளில் மட்டும் கொஞ்சம் நம்பிக்கை ஒளி பிறந்தது!

ஜெயபாலுக்கோ எல்லாம் உப்புச் சப்பு இல்லாமல் போய் விட்டது போல் இருந்தது.

“உங்களுக்கு... உங்களுக்குத் தெரியுமா. அண்ணா?” என்று கீதா திணறினாள்.

“உங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா!” என்று சுருணா படபடத் தாள்.

“சுந்தரமா?” என்று முணுமுணுத்தான் பிரபு.

குமரேசன் புன்னகையோடு எல்லோரையும் பார்த்தான் “இந்தக் கடித விஷயம் உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும் போல இருக்கிறதே” என்றான்.

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும், அண்ணா? என்று கீதா மீண்டும் கேட்டாள்.

“சொல்லுகிறேன், அதற்கு முன்...” என்று குமரேசன் ஜெயபாலின் புறமாகத் திரும்பினான். “மிஸ்டர் ஜெயபால் நீங்கள் சுருணாவின் உறவினர் இல்லை என்பதால் இனி இந்த வீட்டில் உங்களுக்கு இடமும் இல்லை. வெளியே செல்லுங்கள்” என்றான்.

ஜெயபால் சற்றுத் தயங்கினான்.

“உம்” என்ற அதட்டலுடன் பிரபு ஓர் எட்டு முன்னே எடுத்து வைத்தான்.

உடனே ஜெயபால் வெளியேறினான். வெளியே காற்றின் நின்ற டாக்கியில் சோர்வுடன் விழுந்தான். டிரைவரிடம் ஓட்டி வந்து விடச் சொன்னான்.

எல்லாமே தோல்வி சுருணாவிடம் பணம் பிடுங்குவதோடு நிறுத்தி இருக்கலாம். கீதாவைப் பார்த்ததும் புத்தி பிசகிப் போயிற்று. இப்போது பணமும் போச்சு; பொண்ணும் போச்சு. இனி இந்த ஊர் நமக்கு லாயக்கு இல்லை? எங்கேனும் பார்த்தால் அந்தப் பிரபு தொலைத்து விடுவான். ம... வேறு எங்கே போவது... ?” என்று எண்ணமிட்டபடி சென்றான். சொந்த ஊருக்கே போய் விடுவது என்று தீர்மானித்து விட்டான்.

குமரேசன் பேசத் தொடங்குமுன் மனைவியிடம் ஓர் ஆழமான பார்வையைச் செலுத்தினான். அவளை ஆறுதலாக அணைத் தபடி, “நீ உட்கார்ந்து கொள் சுருணா” என்று பரிவுடன் சொன்னான்.

“நீங்கள்... உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று சுருணா மெல்லக் கேட்டாள்.

“சொல்லுகிறேன்” என்று குமரேசன் தொடங்கினான். “சுந்தரம் என்னுடைய நெருங்கிய நண்பன். இங்கே பிரபு, எப்படியோ அதேபோல் ராணுவத்தில் சுந்தரம் என்னுடைய உயிர் நண்பன் பிரபுவுக்கும் அவனைப் பற்றித் தெரியும்.”

“அதே சுந்தரம் தான் இந்த சுந்தரமும் என்பது இப்போது தான் தெரிகிறது” என்றான் பிரபு.

“சுருணா, சுந்தரம் உன் மாமா வீட்டுக்குப் பெண் பார்க்க வந்தான். அல்லவா? அங்கிருந்து திரும்பி வந்த போதே உன்னைப் பற்றி என்னிடம் சொன்னான். அங்கு நீ அனுபவித்த இன்னல் உன்னை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. அவனும் சிறு வயதில் பெற்றோரை இழந்து அன்புக்காக ஏங்கியவன். உன்னை அதே நிலையில், பார்த்ததும், உன்னை எப்படிகும் விடுவிப்பது என்பது எனக்கு விட்டான். உன்னை மணந்து கொள்ளப்போவதாகச் சொன்னான். அவன் உனக்கு எழுதிய கடிதம் எனக்குத் தெரியும். அது உன் பதில் கடிதம் வந்ததும், எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் என்னை மகிழ்ந்தேனோ தெரியுமா? பிரபுவைப் போலவே சுந்தரத் துக்கும் என்னிடம் ஒளிவு மறைவே கிடையாது.”

“சுந்தரம் உன் மாமாவாக்குப் பெண் கேட்டு எழுதிய கடிதம்... அவனை நான் செய்த கேலி... எங்களுடைய ஓயாத சிரிப்பு அந்த நாட்களின் நினைவு என்றேனும் மறக்குமா?”

“காதல் ஒருவனை நண்பர்களிடம் இருந்து பிரிக்கும் என் பார்கள். ஆனால், சுந்தரத்தின் காதல் எங்களை இன்னமும் இறுகப் பிணைத்தது. எப்போதும் சேர்ந்தே இருப்போம். பயிற்சி நேரம் முடிந்ததும் என்னைத் தேடி வந்துவிடுவான். சில சமயம் பயிற்சி யின் போதுகூட கூடவே அழைத்துப் போவான். அவ்வளவு நெருக்கம் அப்படி இல்லாமல் இருந்து இருந்தால் ஒரு வேளை அந்த விபத்து நேர்ந்து இராதோ? ஆனால், கடவுளின் சித்தம் யாருக்குத் தெரிகிறது.

“ராணுவத்தில் நான் தரைப் பிரிவில் இருந்தேன்.

சுந்தரம் விமானப் படைப் பிரிவு. எங்களுடைய பயிற்சி அணிவகுப்பு. குழியில் மறைந்து தாக்குதல் கட்டளை இடல் ஏற் றல் என்று இருக்கும். சுந்தரத்தின் பயிற்சி விமானத்தில் இருந்து தாக்குதல், தப்புதல், குண்டு எறிதல் என்று இருக்கும். சில சமயம் வெறுமனே விமானம் ஒட்டுவதும் உண்டு.”

“அன்று... அந்தப் பொல்லாத நாளில் சுந்தரத்துக்கு மாலை யில் பயிற்சி. என் வேலை முடிந்து விட்டதால் தன்னோடு என்னை யும் கூட அழைத்தான் நானும் வழக்கம் போல அன்று போனேன்...”

குமரேசன் ஒரு கணம் பேசாமல் அமைதியாக இருந்தான். சுகுணாவின் அருகில் சென்று அமர்ந்தான். அவளுடைய ஒரு கை அவனுடைய தோளில் ஆதரவோடு விழுந்தது. ஒரு பெருமூச்சுடன் சொல்லலானான்.

“உயரத்தில் விமானத்தில் வட்டம் இட்டுக் கொண்டு இருந்த போது திடீர் என்று எந்திரத்தில் ஏதோ கோளாறு உண்டாகி விட் டது. விமானத்தை கீழே இறக்கவும் இடவசதி இல்லை. எதிரே மலைச்சிகரங்கள் பயங்கரமான வேகத்துடன் அருகில் வந்தன. சுந்தரம் முடிந்த அளவு வேகத்தைக் குறைத்தான் விமானத்தை விட்டுவிட்டு பாரகூட்டில் குதித்து விடலாம் என்றான் சரி என்

றேன். ஒரு பாரகூட்டை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தக் கட்டி விட்டான். “நீ?” என்றேன். “நீ முதலில் இறங்கு நான் பின்னே இறங்குகிறேன்” என்று என்னைக் குதிக்கச் சொன்னான். நானும் நம்பினேன். குதித்தேன். ஆனால் அவன் குதிக்கவே இல்லை. ஏன் என்றால்... அந்த விமானத்தில் ஒரே பாரகூட் தான் இருந்தது. அந்த ஒன்றை எனக்குத் தந்துவிட்டு, தன் உயிரை விட்டு விட்டான். உயிருக்கும் மேலான என் நண்பன்.”

குமரேசன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“நண்பர்கள் என்றால் இப்படி அல்லவா இருக்க வேண்டும்?” என்று கீதா நினைத்தாள்.

குமரேசன் தொடர்ந்தான்.

“விமானம் மலையில் மோதி நொறுங்கி விட்டது. அந்த விமானத்தை தேடிச் சென்றவர்கள், குற்றயிரும் குலை உயிருமாகி கிடைத்த சுந்தரத்தை கொண்டு வந்தார்கள். உடல் முழுவதும் கட்டுக் கூப்போடு அவன் மருத்துவமனையில் கிடந்தான். நான் ஒரு சிராய்ப் புக்க கூட இல்லாமல் முழு மனிதனாக அவனைப் பார்க்கப் போனேன்.”

அதற்காக அவன் தன்னையே வெறுத்துக் கொண்டது அவன் கையில் தெரிந்தது.

பிழிகள் நீர் பொழிய சுகுணா சிலைபோல் அமர்ந்திருந்தாள்.

“பிறகு?” என்றான் பிரபு.

“பிறகு என்ன? சாகுமுன் சுந்தரத்துக்கு நினைவு வந்தது. என்னை அழைத்தான். “குமரேஷ், வேண்டிய உறவினர் என்று சொல்லு, நானும் இல்லை. ஆனால் கஷ்டப்பட்ட ஒரு பெண்ணுக்கு உதவியாகுமா? விட்டேன். அவளை இப்போது மீண்டும் அந்த இடத்தில் ஆற்றிலேயே விட்டு விட்டுப் போகப் போகிறேன். நீ... அப்போது காப்பாற்றுவாயா?” என்று கேட்டான். “நிச்சயமாக” என்று சொன்னான். “அவன் மாசு மருவற்ற மலர், நீ அவளை மணந்து கொள்ள வேண்டும். வாழ்நாள் எல்லாம் அவள் கண்கலங்காமல் அவளைப் பாதுகாக்க வேண்டும். எனக்காக... நீ... உடனே இதைச் செய்ய வேண்டும்” என்று மேலே முடிக்க முடியாமல் திணறினான். “செய்

வேன் சுந்தரம்" என்று நான் உறுதியாகச் சொன்னதும், அவன் கண்கள் மலர்ந்தன. அந்த மலர்ச்சியுடனேயே அவன் மறைந்து விட்டான்.

கீதா விம்மினாள்.

31

பெண் மனம்

"அண்ணா, உங்களுக்கு எவ்வளவு அருமையான நண்பர்கள் கிடைக்கிறார்கள்."

கீதா பெருமையுடன் பிரபுவைப் பார்த்தாள்.

"ஒருவனுக்கு நண்பர்கள் என்று ஒருவர் இருவர்தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு கூட்டமே அவனை சுற்றிக் கொண்டு இருந்தால், அவர்கள் நண்பர்கள் அல்ல? பொறுக்கித் தின்பவர்கள்?" என்றான் பிரபு.

"அதனால் தான் நான் நண்பர்களை அளவோடு வைத்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்றான் குமரேசன்.

சுருணா இவர்கள் பேச்சில் கலந்து கொள்ளவில்லை. அவள் தலை குனிந்தபடி இருந்தாள். அவள் கண்கள் மட்டும் கசிந்து கொண்டு இருந்தன.

"பிறகு, நீங்கள் எப்படி அண்ணா சந்தித்தீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"அவளது ஊருக்கு நான் போனேன். தற்செயலாக சந்திப்போல நான் சுருணாவைப் பார்த்தேன்" என்றான் குமரேசன்.

"ஏன் அப்படி செய்தாய்?" என்று பிரபு கேட்டான்.

"ஏனென்றால் சுந்தரத்தின் பெயரையோ பேச்சையோ விடம் எடுப்பது இல்லை என்று நான் முதலிலேயே தீர்மானித்தேன்."

கொண்டேன். அவளது சொல்லுக்காக அவளை மணந்து கொண்டேன் என்பது தெரிந்தால், சுருணாவுக்கு என் மீது முழுநம்பிக்கை ஏற்படாது. அதோடு, "சுந்தரத்துடன் பழகியது இவருக்குத் தெரியுமோ!" என்று அச்சமும் தாழ்வு மனப்பான்மையும் சுருணாவுக்கு ஏற்பட்டு விடும். பிறகு அவள் நிறைவான மகிழ்ச்சியை அடைய முடியாது. என்னிடம் முழுமனதுடன் பழகவும் முடியாது. எனவே சுந்தரத்தை அறியாதவன் போலவே நடந்து கொண்டு நான் சுருணாவை மணந்து கொண்டேன். என்றாவது ஒரு நாள் அந்த இரகசியம் தெரிந்து விடக் கூடாதே என்பதற்காகத் தான், நான் இராணுவத்தில் இருந்து சென்னைக்கு மாற்றிக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். இந்த இரகசியத்தை இன்றுவரை நான் பிரபுவிடம் கூட சொல்லவில்லை" என்றான் குமரேசன்.

"மனைவியிடமே மறைக்க வேண்டிய சில இரகசியங்கள் இருக்கின்றன" என்றான் பிரபு.

"இதெல்லாம் அப்பாவிடம் சொல்ல முடியாது என்பதால் தான், எங்களுக்கெல்லாம் தெரியாமலே திருமணம் செய்து கொண்டீர்களா, அண்ணா?" என்று கீதா கேட்டாள்.

"ஆமாம்" என்று குமரேசன் குறுநகை புரிந்தான்.

சுருணா விம்மும் ஓசை கேட்டது.

"சுருணா" என்று குமரேசன் அவள் தலையை நெருங்கினான்.

அவன் மடியில் முகத்தை கவிழ்த்துக் கொண்டு அவள் குலுங்கி அழுதாள்.

"யான் உணர்ச்சிகளை - உறங்கிப்போன வேதனைகளை எழுப்ப வேண்டாம் என்றுதான், இத்தனை நாளாக இந்த விஷயங்களை மனவிடம் மறைத்தேன். என்னை மன்னித்துவிடு, சுருணா" என்று குமரேசன் அவள் முதுகை வாஞ்சையுடன் தடவினான்.

இவ்வாறு, நீங்கள் தான் மன்னிக்க வேண்டும்" என்று அவள் கண்களைப் பற்றினாள்.

“நீ பிறந்த நாளில் இருந்தே பெருந்துன்பங்களை அனுபவித்து வருகிறவன் என்பதை அறிந்த நான் என்னால் முடிந்த அளவு உன்னை மகிழ்ச்சியாக வைத்துக் கொள்ள முயன்றேன். ஆனால், உனக்கு இடையிடையே நிச்சயம் இல்லாத தன்மை உண்டாயிற்று. வேதனைப்பட்டாய்; பிடிவாதம் செய்தாய்? அழுதாய். ஆனாலும் என் அன்பில் உறுதி ஏற்பட்டதும் சரியாகி விடுவாய் என்று நினைத்தேன். குடும்பத்தில் இணைந்தால் அந்த அன்பான சூழ்நிலையில் நீ மாறிவிடுவாய் என்று நினைத்தேன். ஆனால் சகுணா நான் தோற்று விட்டேனோ என்ற சந்தேகம் எனக்குக் கொஞ்ச நாளாக உண்டாயிற்று” என்றான் குமரேசன்.

“ஏன்?” என்று சகுணா அவனை நோக்கினாள்.

“கீதாவிடமோ பிரபுவிடமோ நான் அன்பு காட்டுவது கூட உனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் உன்னையும் என்னையும் பிரித்து விடுவார்களோ என்று அர்த்தமில்லாமல் அஞ்சிவிட்டாய். கீதா உன்னை மாற்றிவிடுவாள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் என் நம்பிக்கை தகர்ந்தது. ஜெயபாலுக்கு கீதாவை மணம் செய்ய வேண்டும் என்றாய். ஜெயபால் உன்னை மிரட்டினான் என்று இப்போது புரிகிறது. ஆனால் அன்று ஜெயபால் பக்கா அயோக்கியன். அது உனக்கே தெரியும். அந்தப் பதருக்கு கீதாவை கொடுக்க வேண்டும் என்றால் என்னுடைய அன்பில் எவ்வளவு அவநம்பிக்கை இருந்தால் இப்படித் திட்டம் போடுவாய் என்று நினைத்தேன்” என்றான் குமரேசன்.

“ஆனால், அதற்குக் காரணம் வேறு. அண்ணா?” என்றாள் கீதா.

“அது எனக்குத் தெரியாது அல்லவா? உன் அண்ணிக்கு என்னுடைய அன்பில் நம்பிக்கை இல்லை; என்றேனும் அவளை உதறிவிடுவேனோ என்ற பயம்: அதற்காக மீள் முடியாதபடி உறவை பலப்படுத்திக் கொள்ள முயற்சி செய்கிறாள் என்று நினைத்தேன். நீ அவளுடைய அண்ணின் மனைவி ஆகிவிட்டாய்” என்று வைத்துக் கொள். பிறகு அவள் என் விருப்பம் போல் நான் உதவமுடியுமா? அவளை நான் எந்தக் கொடுமை செய்தாலும் அது உன்னிடம் பிரதி பலித்துவிடும் அல்லவா? பதிலுக்கு பதில்

என்று அவன் உன்னைக் கொடுமை செய்வானே. அதற்கு அஞ்சியாவது நான் இவளைக் கைவிடமாட்டேன் என்று திட்டம் போடுகிறாள் என்று நினைத்தேன். என் அன்பை இவள் அறிந்து கொள்ளவே இல்லையே என்று வருத்தமாக இருந்தது.”

“உண்மை என்ன என்றால், அண்ணி தனது அன்பு முழுவதையும் உங்கள் மீது செலுத்தினார்கள். அதே போல நீங்களும் அவர்கள் மீது முழு அன்பையும் காட்ட வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். அந்த அன்பை நானோ பிரபுவோ பங்கிட்டுக் கொள்வதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. இதை அண்ணியே என்னிடம் சொன்னார்கள்” என்றாள், கீதா.

“அது நியாயமான விருப்பந்தானே” என்றான் பிரபு.

“அவள் அப்படி நினைக்க, அவளது தாழ்வு மனப்பான்மை தான் காரணம்” என்ற குமரேசன், ஒரு விதத் தயக்கத்துடன் சகுணாவைப் பார்த்து புன்னகை செய்தான். “சகுணா, உனக்கு இன்னும் பழைய நினைவுகள் வேதனை தருகின்றனவா?” என்று கேட்டான்.

“குமரேசன் என்ன உளறல் இது” என்று பிரபு பட்டென்று கேட்டான்.

அதே, சமயம் சகுணாவும் பேசினாள். “இல்லை அத்தான். மொரயாகவே இல்லை. நான் கஷ்டப்பட்ட போது எனக்கு உதவ நினைத்த உத்தமர் இவர், அந்த நன்றிதான் என் நெஞ்சில் நிறைந்து இருக்கிறது, மற்றபடி வேறு உணர்ச்சிகள் இல்லை” என்றாள் தெளிவான குரலில்.

“பெண்களின் மனதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள், அண்ணா” என்றாள் கீதா காட்டமாக.

“அத்தான் கேட்டதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை, கீதா” என்று கணவனுக்கு வக்காலத்து வாங்கினாள். சகுணா, “அத்தான், நான் அஜாபரித துயரங்கள் உங்களுக்குத் தெரியும். அதை விட்டுப் பின்புறம் இருக்க இடையே ஒரு மாதிரி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதன் காரணம் இதுதான். இந்தத் துர்பாக்கியவதிக்கு உதவவாய் கனம் கிடைத்து இருக்கிறதே, இது நிலைக்குமா?

நாய்க்கு முழுத் தேங்காய் ஒட்டுமா என்ற ஐயம் தான். ஏதேனும் காரணம் காட்டி விதி நம்மைப் பிரித்துவிடுமோ என்று அஞ்சி நேன்” என்றாள் சுருணா.

பிறகு ஒரு வினாடி தயங்கி விட்டுக் கேட்டாள். “அத்தான் வந்து.. நீங்கள் இன்னமும் சுந்தரத்துக்குச் செய்யும் நன்றிக் கடனுக் காகத்தான் என்மீது அன்பாக இருக்கிறீர்களா?” என்று தயக்கத்துடன் கேட்டாள்.

“பெண்களின் மனதைப் புரிந்து கொள்ளப்பா” என்று பிரபு கேலியாகச் சொன்னான்.

“சுருணா கேட்டதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. எதையும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளுவது நல்லதுதான்.” என்றான் குமரேசன். “சுருணா, நான் உன்னை மணந்தது சுந்தரத்துக்காகத்தான். ஆனால் அன்றே உன்னை முழுமையாக நேசிக்கவும் உறுதி கொண்டேன். நாளாக ஆக உன் அன்பும், பணிவிடையும், பிள்ளை மணமும், என்னைக் கவர்ந்து விட்டன. இன்று, நீயின்றி நான் இல்லை; உன்னையல்லால் வாழவும் இல்லை” என்றான் உறுதியாக.

எனக்கும் அப்படிதான். நீங்கள் இல்லாமல் நான் இல்லை; எனக்கு வாழவும் இல்லை” என்றாள் சுருணாவும்.

“சினிமா வசனம் மாதிரி இருக்கிறது அல்லவா” என்று பிரபு கீதாவைப் பார்த்து கண் சிமிட்டினான்.

ஆனால் சுருணா அவனைக் கவனிக்கவில்லை. முகம் ஏனோ வாட குமரேசனிடம் ஒன்று கேட்டாள்.

“அத்தான் இதுவரை உங்களிடம் சுந்தரத்தைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருந்ததற்கு என்னை மன்னிப்பீர்களா? எனக்கு உங்களின் அன்பில் உறுதி இருந்த போதும், இந்த விஷயத்தில் எப்போதும் நினைப்பீர்களோ என்று எண்ணி விட்டேன் அந்த பயத்தில் ஜெயப்பால் ஆட்டி வைத்தபடியெல்லாம் ஆடிவிட்டேன். முதலிலேயே சொல்லாததற்கு மன்னிப்பீர்களா?” என்று கெஞ்சலுடன் கண்ணைப் பார்த்தாள்.

குமரேசன் அவளை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டான். “கீ, அசடு. என்ன கேள்வி கேட்டாய். தமக்குள் மன்னிப்பு கிள்ளி

என்று இதெல்லாம் என்ன பேச்சு?” என்று செல்லமாகக் கடிந்தான்.

பிரபு வேண்டுமென்றே கனைத்தான்.

குமரேசன் சிரித்துக் கொண்டே சுருணாவை விடுவித்தான். “அடே தம்பியாண்டார் தம்பி எங்களுக்கு “லைசென்சு” இருக்கிறது. எப்படி வேண்டுமானாலும் இருப்போம். நீவிர் இருவரும் ஈற்றுப் பொறுத்து இருப்பிள்ளாய்காள்!” என்று கேலி செய்தான்.

“அண்ணா இனி நாம் எல்லோரும் திருச்செந்தூருக்குப் புறப் பட வேண்டியதுதானே?” என்று கீதா கேட்டாள்.

சுருணா பயத்துடன் கணவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

32

கொட்டு மேளம்

சுருணாவின் பயம் கீதாவுக்குப் புரிந்தது.

“அண்ணி, அப்பாவைப் பற்றி இனி அஞ்சாதீர்கள் உங்களுக்கு, சிபாரிசு செய்ய நான் இருக்கிறேன். மேலும் அப்பாவுக்குப் பிள்ளை பெற்றுக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள். எனவே அப்பாவே உங்களை ஆரத்தி எடுத்து வரவேற்பார்” என்று கீதா கூறினாள்.

யுணர்ச்சி பெருக்குடன், “கீதா” என்று அவளை சுருணா அணைத்துக் கொண்டாள். “நீ இங்கே வந்து உன்னை வரவேற்கும் நிலையில் நான் இல்லை. ஆனால் நீ வந்து என் வாழ்க்கையில் இடம் பெற்று உன்னைக் கொண்டாக்கி விட்டாய். உனக்கு நான் எப்படி நன்றி சொல்லுவேன்?” என்று கண்ணீர் பெருக்கினாள்.

பிரபு “ஹ” என்று “அவளுக்கு ஒரு மருமகனை பெற்றுக் கொடுத்தது பிள்ளைகள் என்றான்.

கீதாவின் முகம் வெடிகத்தால் சிவந்து போய்விட்டது!

அப்பாவுக்கு விடுமுறை கிடைத்ததும், எல்லோரும் திருச்செந்தூருக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

தொழிற்சாலை வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு பிரபுவும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

தாங்கள் வருவது பற்றி தந்தைக்கு கீதா முன்பே கடிதம் எழுதி விட்டாள். அதில் சுருணாவை பத்தரை மாத்து தங்கம் என்று வர்ணித்து இருந்தாள். அவள் விரைவிலேயே தாயாகப் போகிறாள் என்ற மகிழ்ச்சிச் செய்தியையும் தெரிவித்து இருந்தாள்.

அதன் விளைவு?

அவர்களை வரவேற்க, சிவநேசரே ரயில் நிலையத்துக்கு வந்திருந்தார்.

பேரனைப் பெற்றுத் தரப்போகும் மருமகளாம் சுருணாவை தரையில் நடக்கக் கூட அவளுடைய மாமியார் விடவில்லை. தங்கத் தட்டில் வைத்துத் தாங்கினாள் என்பார்களே. அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

சிவநேசர் மட்டும் எப்படியாம்? அவருக்கு அன்பைக் காட்டும் விதம் புரியவில்லை. பேசாமல் போய் கீதாவின் நகைகளைப் போல் சுருணாவுக்கு ஒரு “செட்” ஆர்டர் கொடுத்து விட்டு வந்தார். “தங்கம் போலப் பெண்டாட்டி நகை நட்டு ஒன்றும் இல்லாமல் வைத்து இருக்கிறாயே, மூளை இருக்கிறதா” என்று மகனிடம் ஆத்திரப்பட்டார்.

சுருணா அன்பு வெள்ளத்தில் ஆனந்தமாக மிதந்தாள். அவளுடைய சிபாரிசில் கீதா-பிரபுவின் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ஒரு சுபயோக சுபதினத்தில் பிரபு கீதாவின் கழுத்தில் மாலையோடு பொன் வேலியும் இட்டான்.

அன்று இரவு கீதாவுக்கு பிரபு ஒரு புதுமையான பரிசு கொடுத்தான்.

அட என்ன தெரியுமா?

ஒரு வெள்ளித் தட்டு நிறைய விதவிதமான வண்ண எண்ணெய் சிப்பிகள்!

குறும்பைப் பார்த்தீர்களா?

